

Móra Nyúz

IV. évfolyam 2. (17.) szám.
A Móra Ferenc Kollégium lapja
2003. március 18.

Szerkesztői szó

Ismét egy új Móra Nyúzt tarthat a kezében a Kedves Olvasó. A mostani szám közel harminc ember munkája. Ők azok, akik szívesen osztják meg veletek tapasztalataikat, élményeiket, vagy hívják fel a figyelmeteket egy-egy érdekes programra, eseményre. Hozzájuk csatlakoznék, amikor arról szeretnék írni, hogy mi minden várható a kollégiumban az elkövetkezendő egy-két hétben. Hogy betartsam a kronológiai sorrendet, először is egy hétfői (márc.17.) programról szólnék nektek, ami már a tegnap gyümölcse, de amit mindazoknak ajánlok a későbbiek folyamán megnézésre, akik szeretnének egy vidám estét. Ugyanis **videózás** volt, méghozzá az idei Gólyatáborról, Koli Karácsonyról, Mikulásról és Farsangról készült felvételek kerültek a nagyérdemű elé, egy kis teázással, beszélgetéssel egybekötve.

Másodszor (ez talán a nagyon közeli jövő) a március 18-i programjainkra hívnám fel a figyelmeteket. Ez a nap igencsak bővelkedik választanivalókban. Először egy egészséges csapolásban vehetünk részt, már nem sörcsapolásban, hanem valami sokkal szociálisabb dologban: **véradásban**. Mindenki véérére szükség van, tehát kedden 15-19 óráig szeretettel és (hegyes tükkel) várják a segíteni és felfrissülni vágyókat. Aki csak teheti, menjen el, mert emberek élete múlhat a te véreden. Ugyanezen a napon este 7-től a jó kezűességgel rendelkezők próbára tehetik kreativitásukat egy **gyöngyfűzés** keretében, amit Illés Zsuzsanna tart a magasföldszinti folyóirat-olvasóban 4 egymást követő héten keresztül. Csak magatokat vigyétek meg egy kis jókedvet, mert minden alapanyag adott lesz a szebbnél szebb nyakláncok elkészítéséhez. Ha még ezután is van egy kis szufla bennetek és szeretitek a népzene és a néptáncot, akkor a büfében egy **tánc tanítással egybekötött tánc ház** vár rátok, ahol aztán mindenki bebizonyíthatja, hogy mulat a magyar. A talpalávalót a Detot Berbecs és a cinkák nevű zenekar húzza. Érdeklődj Erdős Bertoldnál a 17-ben! *(Sajnos az újság nem készült el keddre [sem], a technika ördöge minket is utolért.)*

Harmadszor egy kissé távolabbi programra utalnék, mindenkit szeretettel meghívunk és buzdítunk a március 26-án megrendezésre kerülő **Móra Ki mit tud?** -on való részvételre. A kitett plakátokról

már értesülhetett arról a szemfüles Móralakó, hogy szakmai zsűrivel és egy nagyadag jókedvvel várjuk az évről évre színvonalasabb fellépőket. De ha csak kíváncsiak vagytok a kolitársaitokra, akkor is gyertek el a közönség soraiba. Jelentkezni Verbói Barbaránál (16/b) és Kajcsa Szilárdnál (3/a) lehet. Mindenképp megéri!

Hogy szakmaibb vizekre evezzek, emlékeztetőül álljanak itt a **Szegedi Mindentudás Egyetemének** soron következő előadói és előadáscímei:

2003. március 19. szerda este 8 óra: **Csirik János: A mesterséges intelligencia a XXI. században.**

2003. március 25. kedd este 8 óra: **Fried István: Közép Európa; valóság vagy fikció?**

2003. április 9. szerda este 8 óra: **Bodnár László: Konfliktuskezelés a XXI. században. Az Európai Unió helye a globális világ intézményi rendszerében.**

2003. május 6. szerda este 8 óra: **Vinkó József: Az Univerzum titkai.**

A továbbiakban felhívom a figyelmeteket a Koli Rádió adásaira, melyet vasárnap és kedden este fél 10-től hallhattok. Érdemes odafigyelni rá, mert hasznos információkat tudhattok meg belőle, továbbá ez is egy olyan kommunikációs csatorna, ahol a kollégium fontosabb rendezvényeiről, programjairól, időpontokról, érdekességekről hallhattok.

Végül egy kérésnek teszek eleget, amikor megkérlek titeket, hogy ha valaki tud valamit Nyári Gábor eltűnt Zippo öngyújtójáról, az legyen szíves, szóljon, mert fontos lenne, hogy visszakerüljön hozzá. Köszönjük!

Nincs is más dolgom, mint hogy jó olvasgatást; a programokhoz jó művelődést és szórakozást kívánjak nektek. Élvezzétek a tavaszi napsütést, amíg lehet, mert az április még tartogathat meglepetéseket! Kiránduljatok, sétáljatok, olvassatok! Minden jót a szemeszterre! Reményeim szerint a vizsgaidőszak előtt még kezetekben tarthatjátok a Móra Nyúz következő számát, addig is sok érdekes-értékes programot kívánok (hogy legyen miről beszámolni!)

VERBÓI BARBARA

ÉPÍTKEZÜNK, SZÉPÍTKEZÜNK

Amikor az új könyvtárat mindenki szíves figyelmébe ajánljuk – adott pillanatban ez a legimpozánsabb termünk - mindenek előtt szeretnénk a legnagyobb köszönettel és elismeréssel illetni a kollégiumi könyvtárosokat, akik embertelenül sok munkával a lehető legrövidebb idő alatt átköltöztették a könyvtárat új helyére. Továbbá köszönetet mondunk azoknak a kollégistáknak, akik ebben jó szívvel segítettek. Kísérleti, szoktató jelleggel bevezetjük az új könyvtárban a délután öt órakor kezdődő „olvasótermi” ügyeletet. Ebben az időben kölcsönzésre nincs lehetőség, de a nyugodt, kifejezetten megnyerő környezetben lehet olvasni, a számítógépen dolgozni, a könyveket használni.

Mielőtt feltennék néhányan (már fel is tették persze) az új könyvtárral kapcsolatban az obligát kérdést, mármint hogy mire fel költöttünk ennyit az új létesítményre, sietünk válaszolni: az új könyvtár még a 2001. év megtakarított pénzén épült, szépült újjá. Minden évben ugyanis tartalékolunk valamenyi összeget az ilyen régi épületnél bármikor beüthető krach esetére, mely lehet csőtörés, mennyezetleszakadás, fali vezetékek pusztulása s egyéb be nem látható körülmény. Az ilyen megtakarított

pénzek csak a következő év végén szabadulnak fel a zárolt tartományból, ezáltal csak a harmadik év elején költhetők. Most a könyvtárra költöttük. Ezzel befejeződött az a stratégiai döntés által elindított átalakítási sorozat, mely a közös helyiségek rendbehozatalát kívánta megvalósítani. Miután a régi könyvtár helyén a dohányzásra kijelölt helyet berendezzük, nem marad konkrét funkció nélküli terem, szoba, kabinet a kollégiumban. Minden helyet (kis lukat) kivétel nélkül belaktunk, pedig kellene még (újból) kézműves műhely, nyelvtanuláshoz labor, horribile dictu; egy nagyobb tornaterem és máris egy tágasabb könyvtár.

Akik mindemellett új ágyakra várnak, ne csüggedjenek, már elküldtük a megrendelöt. Sokan forszírozzák a nagyméretű hűtőket is, nekik nem tudunk ennyire biztatót mondani. Azokat a hűtőket cseréljük le, melyek már nem javíthatók, s helyükre már nagyot, újat, szépet veszünk. Mint ahogyan legutóbb is négy szoba kapott vadonatújat, persze az általuk leamortizált és végsőkig lepusztított gépek helyett. Kérdezzük mi: hol itt az igazság?

Kollégiumi díjak – szigorítás

A szokásosnál is nagyobb nyomatékkal kérjük a kollégistákat, hogy az esedékes kollégiumi díjakat minden hónap utolsó napjáig fizessék be, mert a kollégium működéséhez elengedhetetlen, hogy pénzügyi rovataink pozitívak legyenek. Ebben az évben szigorították az egyetemi intézmények gazdálkodását: csak arról a helyről költhetünk, ahol effektíve, adott pillanatban van fedezet. Kivételesen nagy jelentősége van tehát annak, hogy ne álljon üresen a kassza, mert akkor veszélybe kerülnek

olyan megszokott szolgáltatások, mint például a takarítás, a mosógépek javítása, az internet- hozzáférhetőség (most már havi 84 000 Ft), az ágyneműcsere és tulajdonképpen. minden, mely komfort-érzetünket befolyásolja. Sajnos néhány hallgató – többnyire visszatérően ugyanazok – rendszeresen több hónapos késéssel fizetik be a kollégiumi díjat. *Szeretnénk hangsúlyozni, hogy ezeknél a hallgatóknál ezt a körülményt a következő kollégiumi felvételnél nem fogjuk figyelmen kívül hagyni.*

Idegenvezető tanfolyam szeptembertől újra!

Újra akkreditáltuk a kollégiumban hosszú ideje nagy sikerrel folyó Idegenvezető és hostess képzést. A felsőfokú szakképesítést adó tanfolyamot elsősorban nyelvszakosoknak ajánljuk, de elfogadjuk más szakos hallgatók jelentkezését is, akik legalább középfokú nyelvvizsgával rendelkeznek. A megszerzett igazolvány magyarországi illetve külhoni idegenvezetésre is feljogosít. A host illet-

ve hostess munka a napjainkban felfelé ívelő kongresszusi turizmus időszakában figyelemre méltó lehetőség. Szeged egyre inkább a régió kongresszusi központjává válik, s ebben az egyetemi, szellemi környezetben nagy szükség lesz jól felkészült, művelt és kreatív ifjú szakemberekre, akik a rendezvények szervezésében, lebonyolításában, s a vendégek fogadásában egyaránt aktívan részt vesznek.

A kollégiumban szervezett képzés oktatói a tanmenet szerinti témák kiváló szakemberei. Az Országismeret, az Idegenforgalmi ismeretek, a Vendéglátás, a Gasztronómia, a Protokoll, valamint a Módszertan tárgyak előadásai, foglalkozásai egy másik, többnyire ismeretlen világba kalauzolják el a kurzus hallgatóit. Ha csak annyi a képzés hozadéka, hogy Magyarországot sokkal jobban megismerik, „megtanulják”, tájait, nevezetes helyeit - ha csak könyvek nyomán is – bebarangolják, már akkor megéri az elszánás. Nem beszélve arról, mennyire más Szeged belvárosában úgy sétálni, hogy szinte minden házról tudunk valamit, hogy jobban értjük, érezzük a város hagyományain áttetsző lelkületét. Az sem elhanyagolható, hogy a képzésben résztvevők például megtanulják, hogyan kell egy menüsört összeállítani, melyik ételhez, milyen for-

májú pohárban, milyen bort illendő kínálni, hogyan kell „viselkedni” egy állófogadáson vagy egy operabálon(!), megtanulják például, hogyan kell eligazodni egy világvárosi repülőtéren, s hogy milyen programokat szervezzenek egy kongresszusra érkezett távol-keleti tudós feleségének.

Ajánljuk tehát az Idegenvezető és hostess képzést azoknak a hallgatóknak, akik érdeklődést mutatnak e pálya iránt, de azoknak is, akik csak bővíteni akarják általános műveltségbeli ismereteiket.

A képzés költségtérítéses, maradványát a kollégium szakmai, kulturális és közösségi rendezvényeinek finanszírozására fordítjuk.

Jelentkezni folyamatosan lehet az igazgatónál.

Dohányozzunk vagy ne dohányozzunk?

Természetesen jobb nem dohányozni, de ha már úgy hozta a sors, hogy szívjuk, akkor a legnagyobb esdekléssel kérjük: *kizárólag a kijelölt helyeken tegyék!*

Érdekes és nehezen értelmezhető folyamánya a dohányzás körüli szigorításoknak, hogy soha annyi eldobált, félrehagyott csikket nem találtunk, mint mostanában. Az eleddig kijelölt helyek mellett egy új, ez esetben zárt termet „szentelünk” fel a dohányosoknak, nevezetesen a régi könyvtárat. Ez a helyiség az alagsorban van (reméljük, könyvtárként a legtöbb kollégista már látogatta), néhány napon belül mint füstfátylas társalgó (búzbarlang) gazdagítja a kollégium infrastruktúráját. Elhelyezünk a teremben majd egy tévékészüléket is, ahol mindenekelőtt az egészségvédelemről szóló, eu-komform műsorokat ajánljuk megtekintésre.

A legszigorúbban szeretnénk hangsúlyozni, hogy TILOS: a folyosóvégi ablakokból a csikkeket kipöccinteni az ablakon – a vendéglakások előtti placcon valóságos csikk-szőnyeg képződik reggel-

re. Ráadásul a Főfasor felőli folyosóvégeknél nem is lehet dohányozni!

Az ötödik emeleten példának okáért állandóan visszakerül az *Itt tilos a dohányzás!* felirat alatt elhelyezett asztalra egy elkoszlott, tömött hamutartó, melyet időről időre kiürítünk és eldugunk valahová, esetleg egy szemetesbe hajítunk mindenestől. Másnapra rendre, kísérteties módon ugyanott van. Lassan úrrá lesz rajtunk a tehetetlenség.

Kérve kérjük tehát még egyszer, - és reméljük, hogy nem reménytelenül -, tartsák be a dohányzásra vonatkozó szabályokat, mert tetszik-nem tetszik, valóban vannak jogaik a nem dohányosoknak is.

Végezetül pedig a dohányosoknak azt javasoljuk: itt a jó idő, lépjenek ki a friss, egészséges újszegedi levegőre, menjenek ki az épület elé, s szívják inkább ott. Egyébként is, higgyék el: egy jó kis tavaszi zsongás üdvözítőbb bármilyen mélyen leszívott bódító füstáradatnál.

Kis Kollégiumi Protokoll

Ha már a fentiekben érintettük a Protokoll-ismeretek üdvözítő voltát, most néhány helyi jellegzetességre hívnánk fel a figyelmet.

Köszönés: a lift mellett elhelyezett „Itt mindenki köszön mindenkinek” irdatlanul hivalkodó tábla nem teljesen fedi a helyi szokásokat. Egymásnak

hellyel-közzel még csak-csak köszönünk, de illendő köszönni a kollégiumban megforduló bármilyen idősebb „idegen” embernek is. Sok oktató, vendég, itt megszálló átutazó, műszaki ügyeket intéző, esetleg valamilyen ellenőrző személy (ÁNTSZ) jön-megy a kollégiumban, de nem olyan

sok, hogy naponta egy-két-három köszönést ne érne meg egy-egy kollégistának. Rendkívül jó benyomást tesz. Viszi a kollégium egyébként sem rossz hírért.

Pizsama: Pizsamában nem jelenünk meg a kollégium közösségi terein, kivéve természetesen a bizonyos helyiségek felé vezető útvonalakat. Furcsa szituáció a magasföldszinten vagy a könyvtárban pizsamás fiúval találkozni. A szobák kicsinyke terei a lakásaink, ha onnan kilépünk, már egy tágasabb, kevésbé privát térbe lépünk. Amikor előadásra „lemegyünk” például, akkor tiszteljük meg az alkalmat azzal, hogy nem slamos strandpapucsban, melegítőben csoszogunk oda, hanem a szokásos „eleganciával”, mely lehet hanyag, de azt sem kell szégyelleni, ha kifogástalan. Fölöttébb kínos továbbá, amikor a mackónadrágos, fehér zoknis láb felkerül az előadóval szemközti szék tetejére. Bár mennyire is itthon vagyunk, mégse engedjük el magunkat a végső punnyadásig. A kollégisták privilegizált helyzetben vannak, de ez ne jelentse azt,

hogy félórát késsenek a kollégiumi rendezvényekről. Teljes a búcsújárás. Ha valakinek hamarabb el kell menni, vagy tudja magáról, hogy kevésbé toleráns az előadások színvonalát illetően, akkor üljön közel az ajtóhoz, s diszkréten surranjon ki egy kedvező pillanatban.

További finomítást kívánnak a „hátsóvideóban” kulmináló szotyolázási szokások. Teljesen rendben van, ha valaki a soros művészfilmet csak az agyműködésre rendkívül kedvező hatású olajos magvak rágcsgálása mellett tudja igazán élvezni - még mindig jobb, mintha dohányozna. Csakhogy ez is, mint minden szenvedély, mennyi melléktermékkal jár. A padlószőnyeg egyetlen szotyolamező. Mint egy vidéki kultúrház, s noha azok vagyunk magunk is, ennyire azért ne legyünk vidékiek. Kísérletezzünk ki inkább új mód-szereket; alig használt nylonzacskó, papírpohár, feltépett boríték, pizzás doboz, bármi üreges. Egyáltalán: ne köpködjünk a földre!

Következő számban folyt. köv.
ERDÉLYI ÁGNES

A kollégiumi könyvtár ügyeleti rendje:

OLVASÓTERMI ÜGYELET

(hétfőtől csütörtökig 17.00 - 20.00)

HÉTFŐ	Bálint Olivér	(7. szoba)
KEDD	Joó Péter	(7. szoba)
SZERDA	Besenyi Péter	(V/7. szoba)
CSÜTÖRTÖK	Hirdi László	(V/1. szoba)

KÖLCSÖNZÉSI ÜGYELET

(hétfőtől péntekig 20.00 - 21.00, vizsgaidőszakban szerdán 20.00-21.00)

HÉTFŐ	Hatos János	(17. szoba)
KEDD	Schmidt Szonja	(15. szoba)
SZERDA	Égerházi László	(2. szoba)
CSÜTÖRTÖK	Puskás Nikoletta	(3. emeleti szeniori szoba)
PÉNTEK	Balatoni Andrea	(29. szoba)

Kollégiumi programok esetén a kölcsönzési ügyelet változhat, ezzel kapcsolatban délutánonként az olvasótermi ügyeletésnél lehet érdeklődni.

MEGÚJULT A KOLLÉGIUMI KÖNYVTÁR

A szemfülesebb olvasók már bizonyára észre vették, hogy új helyre költözött és egyben meg is szépült a Móra Ferenc Kollégium könyvtára. A vizsgaidőszak végén hangzott fel először az épületben a sokatmondó kopácsolás, s a felületes szemlélő kezdetben csupán annyit vett észre, hogy kicsit kaotikusabb lett a zuhanyzó használata. Azonban a kőműves bácsik titokban egybenytették az egykori zeneszobát és fonót az alagsorban, így megkezdhattuk a könyvtári állomány átköltöztetését. Február 10-én nagy csinnadrattával bezártunk, azzal a naiv elképzeléssel, hogy potom egy hét alatt elrendezünk mindent. Azt persze egyikünk sem gondolta, hogy maga a TÉBOLY következik...

Napokon keresztül éjszakáinkat alvás helyett komoly fizikai munkával töltöttük (tényleg...), s az ismerősök kezdtek rosszállóan nézni karikás szemeinket. Szerencsére, amikor már végképp elvesztettük a reményt, hogy egyszer végzünk a munkával, segítségünkre sietett egy kollégistából álló elit alakulat, s ripsz-ropsz (további egy hét alatt) befejeztük a legégetőbb teendőket. Március 3-án este végre kinyitottunk.

Talán érdemes visszapillantani arra, miért is volt szükség egy új könyvtár kialakítására. Kicsit furcsán hangzik — hiszen könyvtári állományunk messze gazdagabb, mint a legtöbb hasonló intézményé —, mégis “áldatlanok” voltak az eddigi állapotok. A rengeteg könyv egy piciny helyiségbe volt — szó szerint — bezsúfolva, s bár minden este tartottunk ügyeletet, ez ekkora könyvállományhoz képest igencsak szűk kihasználtságot jelentett. Ennek megfelelően az új helyiség kialakításánál leginkább ezen problémák orvoslását tartottuk szem előtt.

Tekintsük végig, miben lett szebb, jobb és praktikusabb a kollégium könyvtára. Az esztétikai tényezőkre nem térnek ki, javaslom, mindenki győződjön meg erről a saját szemével. Viszont, ami lényeges, hogy a nagyobb hely lehetővé tette számunkra a szellős, szisztematikus elrendezést, így szem elé kerültek a korábban eldugott könyvek is. Ami a legjelentősebb válto-

zás, hogy bevezettük az OLVASÓTERMI SZOLGÁLATOT, azaz hétköznaponként 17 és 20 óra között a könyvtár teljes állományát helyben, kézikönyvként lehet használni, míg kölcsönzési ügyeletet továbbra is 20 és 21 óra között tartunk.

Hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy képzeletben végigvezessem az olvasót birodalmunkban, a könyvtári polcok között. Akik gyakran megfordulnak nálunk, tudják, hogy a társadalomtudományok terén igen gazdag könyvtári anyagot tudunk felmutatni. A történelem- és irodalomtudományoknak talán nincs is olyan területe, mellyel kapcsolatban ne tudna valamilyen érdekes dologra bukkanni a műkedvelő és a szakember egyaránt. Szintén sok filozófiai, vallástudományi és pszichológiai témájú könyvünk van, nagy a szótárállományunk (a legfontosabb nyelvek szótáraiból mindig benntartunk egy-egy példányt a fordítók számára), s emellett megtalálhatók a többi tudományágak legfontosabb művei is. Nem tudom megállni, hogy ne térjek ki az én “szívem csücskére”: a természettudományok polcára. Habár itt közel sem található annyi könyv, mint a társadalomtudományokkal kapcsolatos feliratok mögött, érdemes egy pillantást vetni erre is, hiszen nagyon sok hasznos dokumentum lelhető fel, különösen a matematikai és kémiai tudományokkal kapcsolatban. Fontos még megemlíteni, hogy végre rendeződött a nyelvkönyvtár sorsa, amikor egyesült a “nagy könyvtárral”, így már akadály nélkül kölcsönözhetőek a nyelvkönyvek és szótárak. Végezetül, helyet kaptak a polcokon a letűnt korok könyvei: az olvasók kedvükre “mazsolázhatnak” az orosz nyelvű könyvek között valamint az “ideológiai különgyűjteményben”.

Ennyi ízelítő után, remélem, sikerült sok kollégistának felkelteni az érdeklődését a Móra Ferenc Kollégium könyvtára iránt. Szeretnék mindenkit arra biztatni, hogy látogassa, használja, és mindenek előtt becsülje meg kollégiumunk könyvtárát, s forduljon bizalommal a könyvtárosokhoz, ha segísége lenne szüksége.

Tücsök

Koli Karácsony

Idén Verbói Barbit és engem ért az a megtiszteltetés, hogy a karácsonyi műsort megszervezhettük. Nem volt könnyű feladat, de a végére összeállt a műsorterv és szinte zavartalanul működött minden. A nagy napot különféle előkészületek előzték meg.

Először is a kollégium adventi koszorúján a gyertyákat vasárnapként közösen gyújtottuk meg. Ilyenkor jó volt látni az egybegyűlteket, mert egy nagy család részesének érezhettük magunkat. Ezen kívül a szemeszter utolsó hetében mézeskalácssütésben és díszkészítésben vehettek részt a kolilakók. Ebben nagy segítséget nyújtott Marika néni, akinek ezúton is köszönjük türelmét és kitartását. A hétfőn és kedden elkészített mézeskalácsok és díszek a kollégium fájára kerültek. A karácsonyfa stílszerűen a nagyteremben kapott helyet, hiszen itt került sor december 11-én a kollégiumi karácsonyi műsorra.

A teltházas műsort Horváth Adrienn vezette. A betlehemezéshez csak az utolsó pillanatban állt össze a csapat, így már voltak páran a közönség soraiban, amikor még a főpróba zajlott. Ennek ellenére derűs volt a hangulat a műsor nyitószámánál Papp Éva beköszöntő szavai után. A betlehemezés után következtek a kicsit komolyabb hangvételű műsorszámok. Így például hallhatunk népdalokat Illés Zsuzsától, egy áriát Ragány Zoltántól, egy csellódarabot Vinczi Rékától, verseket Benei Fédrától, Székely Annától és András Lőrinctől. A karácsonyi műsort a kollégiumi színjátszókör által megrendezett darab, *A kis gyufaáruzlány* zárta. Ez a darab méltó befejezése volt

az amúgy is emelkedett és ünnepélyes hangulatú műsornak.

Ezzel azonban nem fejeződött be a koli karácsony. A műsorvezető mindenkit felkért a *Csendes éj* kezdetű dal eléneklésére, majd éneklés közben csillagszórók gyúltak. A kiáramló közönséget szaloncukrokkal ajándékoztuk meg, majd az alagsori büfébe invitáltuk, ahol mézeskaláccsal, narancssal és szaloncukorral teli asztalok várták az odaérkezőket. Gyertyák gyúltak és hamarosan megtelt a büfé. Kint ácsorogtak egy páran, mert már nem kaptak helyet, ezért újabb asztalok és székek kerültek a helyiségbe. Végül elkészült a várva várt tea is, amivel minden kolilakó csillapíthatta szomját. Meghitt hangulatban beszélgettek tovább az emberek egészen hajnalig.

Számomra örök emlék marad ez az este. Ajándék, hogy annyian segítettek az előkészületekben és hogy annyian jöttek. Remélem, mindannyiúnak tudunk egy kis örömet szerezni ezen az estén és még sok ilyen kellemes percet fogunk eltölteni egymással.

Köszönettel:
GAÁL ANNA

Farsang 2003

Február 27: egy csütörtök este, melynek során eljött az ideje a koliban egy újabb közösségi összejövetelnek. 4-5 évvel ezelőtt rendeztek először a Mórán farsangot, és azóta ez az esemény is a hagyományos rendezvénysorozat része lett.

A helyszín a megszokott (az alagsori tornaterem), de a mű-

sor levezénylők sem ismeretlenek: Gaál Anna és Farkas Péter (két jól ismert kollégiumi egyéniség). Ami viszont szokatlan: a pontos kezdés! Ez magukat a szervezőket és a szereplőket is meglepte. Az este elején már népes közönség várta, hogy ki lesz a legötletesebb.

Az utóbbi időben sajnos kevesen vállaltak egyéni fellépést. Ezzel ellentétes tendenciát indított meg Égerházi Laci, aki rögtön két szerepben indult; ő kezdett, mint fekete lyuk. A csoportok közül elsőként a 25-ös szoba baráti társaságát láthattuk, Tarot kártyákként. A 35-ös szobából két apáca és egy "fiatal leányzó" latin táncot lejtett, majd Égerházi Laci, a boszorkány tért vissza. A múmia után az egyéni produkciók legsikeresebbike, az abszolút győztes Nyári Bin-Laden mutatta be "terveit" (egy épületet és egy repülőgépet); ezzel vitte a kategória első helyét és a közönségdíjat is. Hangulatifény mellett a *Moulin Rouge* legismertebb betétdalára, a *Lady Marmalade*-ra táncoltak Szilágyi Szilviék. Nagyszerűen felkészült csapatokat láthattunk; érkezési sorrendben a 29-es szoba futott be utoljára, de a *Titanic* igen modern feldolgozása az első helyre juttatta őket. És jöttek a díjak: torta, pezsgő, rágó, naptár és így tovább.

Egy gyönyörűen feldíszített teremben élvezhettük az idej farsangot. Azt a farsangot, amelyen - minden igyekezet ellenére - a technika átmenetileg felmondta a szolgálatot és a buli sem ment zökkenőmentesen. Jelmezek, ötletek, arcok és társaságok; vidám nézők, pörgős műsor, Eta néni fánkjai és tánc reggelig (vagy tovább): hát nem ez a lényeg?

LUTZ GÁBOR

„Van valakinek egy diákja?”

- kollégiumi életkép-

Alaphelyzet: a mórakó leballag a gépterembe. Vegyük azt az esetet, hogy nincs sürgős vagy nagyon fontos dolga, csak a leveleit szeretné megnézni, meg küldeni esetleg néhány sms-t. Ideális esetben a naiv mórakó magához veszi a diákigazolványát, mert ezt tanulta a szobatársaitól. És mert a liftre várva a házirendben is elolvasta, hogy a gépterem kulcsát diákigazolvány ellenében lehet felvenni a portán.

Maradva az ideális esetről, a gépteremben csak öten vannak, tehát a mi mórakónk tényleg el tud küldeni néhány sms-t, esetleg a sporthíreket is elolvassa, feltéve persze, hogy André Agassi nem pattan folyton a képernyő közepére, arra ösztönözve a felhasználót, hogy „azzonnal de rögtön” vegye meg az új Kiát. Mórakónk elszörfölget darab ideig, pont egy izgalmas és humoros levél olvasásába feledkezik, amikor egy távozó egyén a diákigazolványuk átadására szólítja fel a jelenlevőket.

Történetünk hőse naiv ugyan, de azt már tudja, hogy ilyenkor mindenki úgy tesz, mintha süket és vak, de főképpen egyáltalán nem jelenlevő lenne. Jelen esetben sincs ez másként, tehát gépteremzőnk vérző szívvel átnyújtja igazolványát. És látja jövőjét: ha innen távozni kíván, komoly harcokat kell majd vívnia. De nem azért látja ő jövőjét, mert különleges, mondhatni váteszi képességekkel rendelkezik, csupán tapasztalataira hagyatkozva jutott erre a megállapításra.

Ugyanis az igazolvány átadásának igen megdöbbenés után rendszerint a következők történnek: a mórakó befejezi ténykedését, miután megharcolt André Agassival, elolvasta a sporthíreket, küldött sms-t, szóval tényleg nincs már mit tenni. Összepakolászik, feláll, és közepes hangerővel, finom és megnyerő mosollyal a következőt kérdezi: „Van valakinek egy diákja?” – A gépterem teljes közönsége bőszen csépli a billentyűket, se lát, se hall. A mórakó mosolya veszt egy keveset finomságából, köszönhetően azoknak az elmélyülten gépelőknek is, akik a jelek szerint (papírkazlak, könyvek, lakáskulcs, telefon, kávé, pénztárca, stb.) nem végeznek a közeli jövőben

(még éjjel előtt, például), mégsem tartanak maguknál diákigazolványt. A helyzet orvoslására irányuló következő kísérlete egy némileg már emeltebb hangú kérdés: „Tudtok adni egy diákigazolványt?” Megesik, hogy erre már reagál valaki: „Nálam nincs.” „Én mindjárt végzek.” „Nem vagyok kolezsos.” (ez a kedvencem). A mórakó türelme is véges, úgyhogy végső elkeseredésében a következő kijelentést teszi: „Vagy ad valaki egy diákot, vagy kénytelen leszek bezárni.” Ez általában hatni szokott, de előfordul az is, hogy üveges tekintettel bámulnak szegény delikvensre, aki elkezd azon gondolkodni, hogy vajon ugyanazt a nyelvet beszél-e, ő meg a hallgatóság. Végül persze megoldódik a probléma, de aki hajlandó diákjától megválni, éppoly kelletlenül teszi, mint tették azt előtte az előző áldozatok. És nem azért, mert lusták lemenni a portára, vagy, mert igazolvány nélkül nem tudnak csetelni, hanem elsősorban azért, mert ők is pontosan tudják, hogy nekik sem lesz egyszerűbb dolguk, ha távozni óhajtanak, mint volt az előző próbálkozóknak.

Pedig csak annyit kéne tenni, hogy MINDENKI fogja a kis igazolványát (igazán nem foglal sok helyet), és úgy ballag le a gépterembe. Az is, aki csak a leveleit akarja megnézni, meg az is, aki épp az évfolyamdolgozatát készül legépelni. És akkor nem lenne ez a folytonos küzdelem, és idővel megtanulnánk, hogy nem kell aggódni, odaadhatjuk azt a nyüves diákot, mert lesz mivel kicserélni, ha végeztünk.

* * *

Történetünk hőse a képzelet szülötte. De nagyon hasonlít több valódi mórakóra. Főleg azokra, akik mindig lecipelik a diákjukat, mindig odaadják, mert másnál úgyszincs, és aztán mindig küzdenek egy másikért. Nekik nem szólt a tanmese, nekik csak köszönöm, hogy ilyen kitartóak.

Kedves drága többi (nem képzeletbeli) mórakó! Együtt élünk itt, ha eddig nem tűnt volna fel. Apróságnak tűnik ez az egész diákosdi, de a békés együttélés nagyon sokszor ilyen apróságokon múlik. Nem lehetne, hogy megkönnyítsük, de legalább ne nehezítsük egymás (és a magunk) életét?

KAT@

Burját-magyar kapcsolat(ok) a harmadik évezredben

- Baiarma és Béla: egy páratlan páros a negyediken -

Amikor a negyedik emeleti seniori szoba ajtaján kopogtatok, egy magas, bajszos fiatalember nyit ajtót. Ő Kempf Béla, aki feleségével, Baiarmával kettesben lakik ebben a kis szobában. Estére beszélünk meg időpontot, hogy a Móra Nyúz számára beszéljünk, de a késői időpont ellenére még mindketten javában dolgoztak – szó szoros értelmében válllvetve, hiszen egy kis asztalon két számítógép helyezkedik el, előtte két szék közvetlenül egymás mellett, „jól ellökdössük egymást” – mosolyog Baiarma. Amúgy a szoba telis-tele könyvvel – igazi bölcsészlak, na. „Már egyszerűen sehogy se férünk – panaszkodik Baiarma -, mindenhol cikkek és könyvek vannak, még a vécében is, sőt: napközben még az ágyon is könyveket tárolunk. És még harminc dobozzal van Pesten.”

Férj és feleség egyaránt altajisztikával, azon belül is mongolisztikával foglalkoznak, mindketten az SZTE-n PhD-znek. Béla esetében ez még nem is volna olyan különös. De honnan csöppent ide Baiarma? „Ulan-Udeből, az Oroszországhoz tartozó Burjátia fővárosából jöttem” – kezdi elbeszélését. „Általában azt szoktam még hozzátenni, hogy a Bajkál-tó partjáról. A Bajkál a legmélyebb tó a világon, emellett a legtisztább vízű is. A mi nyelvünkön egyébként nem tó, hanem tenger a neve, mert hatalmas, mély és tiszta. De nem sós a vize, emiatt nevezik más nyelveken tónak.” Baiarma fényképeket vesz elő: Bélával a Vörös téren, egyedül a Bajkál-tó partján - lassan oldottabbá válik a társalgás. Beszélgetünk arról, hogy a burjátok mongol nyelvű nép (létszámuk ma kb. 500 000 fő), akik a 17. századtól folyamatosan orosz befolyás alá kerültek, s ma is Oroszország területén él a burját népség döntő többsége. Vannak azonban szép számmal burjátok a Kínához tartozó Belső-Mongóliában is. A

burjátok keleti része általában buddhista, s tibeti vagy mongol nevet visel. A nyugati burjátokat erősebb orosz hatás érte, orosz neveik vannak, és megkeresztelkedtek, bár nagy részük ma is a sámánizmusnak hódol. Baiarma egyébként inkább keleti burjátoknak vallja magát, habár édesapja nyugati burját, Baiarma neve (Khabtagajeva) mongol eredetű, a khabtagaj szó pedig mongolul „vadtevét” vagy „lapost” jelent. Egyébként szomorú, de a burjátok nagy része ma már nem beszél az anyanyelvét, csak az orosz - mint azt Baiarmától és Bélától megtudom.

„Miért is jöttem Magyarországra? – folytatja Baiarma. Először is a férjem miatt, a szerelem miatt. Ulan-Udebán a Keleti Nyelvészeti Tanszéken tanultam, s kaptam egy ösztöndíjat, amivel egy évet eltölthettem Mongóliában, az ulánbátori egyetemen. Ott ismertem meg Bélát. A külföldi diákok kollégiumában laktam, egyszer jöttek hozzánk magyarok, s ő is köztük volt. Én nagyon tetszettem Bélának, ő nagyon udvarolt... – meséli mosolyogva. Esténként sokat beszélgettünk a magyar mongolistákról, köztük Ligeti Lajosról, bár meg kell mondanom, hogy én akkoriban még nem sokat tudtam Magyarországról, azt viszont hallottam, hogy jó ott a Kelet-kutatás. Aztán Béla mondta, hogy jöjjen Magyarországra tanulni. De nagyon nehéz volt, a szüleim természetesen nem voltak elragadtatva az ötlettől.” De a szülőknél nem volt mit tenniük, Baiarma eljött otthonról. A tudásvágy és a szerelem új utakra vezették őt. „Engem mindig a mongolisztika érdekelt, illetve az altáji nyelvrokonság kérdése – meséli az érintett. Emellett mindig érdekelt

a turkológia, különösen a török és a mongol nyelv kapcsolata. De kint turkológiát nem tanítanak, csak mongolisztikát, meg mandzsu nyelvet. Ezért jöttem ide. Altajisztika tanszék egyébként az egész világon csak három helyen van: az USA-ban, Németországban, meg itt. És itt a legjobb a világon, Szegeden. Engem főként a nyelvészet foglalkoztat, s azt itt kiválóan művelik: Róna-Tas András és Berta Árpád tanár uraktól rengeteget tanulok.”

Amikor a készülő munkáról kérdezem, Baiarma nagyot sóhajtva néz a számítógép(ek) irányába. „Disszertációm témája: mongol jövevényszavak a tuva nyelvben – világosít fel. A tuva egy szibériai török nyelv, a török nyelvek legarchaikusabbika. A mongol nyelv pedig erre gyakorolta a legnagyobb hatást. A Tuva Köztársaság is Oroszországban van, Mongólia és Burjátia határolja. Kb. 2-300 000 ember beszélheti a tuva nyelvet. A munkámat az nehezíti, hogy nem létezik mongol etimológiai szótár, így aztán nehéz megállapítani a tuvában lévő mongol eredetű szóról, hogy az valóban mongol-e, vagy pedig a törökből került a mongolba, s úgy a tuvába. Már négy éve írok erről, de még mindig nem látom a végét.”

Baiarma és Béla több órát is tartanak altajisztika szakosoknak. Baiarma tanít burját nyelvet, régi irodalmi mongolt, orosz szakszöveg-olvasást, és közösen oktatják a mongol nyelv történetét. „Én régi mongollal foglalkozom, mongol történeti morfológiával – fordul felém Béla, s a munkáját félbehagyva ő is bekapcsolódik a társalgásba. Pesten végeztem mongol szakon, de inkább a szegedi egyetemet választottam, mert engem is a nyelvészet érdekel elsősorban, Pesten pedig inkább a mongol kultúrára, tradíciókra helyezik a hangsúlyt, nyelvészettel

nem foglalkoznak.” “És itt van a legjobb tanszék a világon!” – vág közbe Baiarma. “Igen, egy olyan tudósi magatartás uralkodik ezen a tanszéken, hogy tényleg tudsz tanulni, és odafigyelnek a diákokra, különösen a PhD-sekre” – mondja Béla, jelezve, hogy e kérdésben teljes az egyetértés a famíliában. “Béla egyébként az én tanítványom. Tőlem tanult mongolul, most meg már úgy érzem, hogy szégyenszemre jobban tudja a mongolt, mint én” – mosolyog Baiarma.

Baiarma és Béla itt Magyarországon házasodtak össze. Az esküvőre Baiarmának csak a húga tudott eljönni. “Apukám és anyukám még sosem voltak itt – meséli Baiarma -, “de most nagyon szeretném, ha végre sikerülne eljönniük. Anyukám úgy kéthavonta ír levelet, általában legalább húsz oldalt. És a levelei nagyon tanulságosak. Húgommal viszont napi kapcsolatban vagyunk az interneten keresztül.” “Anyukája egyébként nagyon híres költőné Burjátában” – újságolja Béla.

Baiarma azt is elmondja, hogy rokonai nagyon szeretik Bélát, mert beszél burjátul. Megtudom tőle, hogy a burjátok azt hiszik, genetikai- és nyelvrokonságban állnak velünk, magyarokkal. “Úgy tartják, Petőfi Sándor Barguzinban halt meg, és még volt kint burját felesége, sőt gyerekeik is születtek. Viccesen azt szoktam mondani, én Petőfi Sándor unokája vagyok” – tréfálkozik Baiarma, akinek édesapja egyébiránt barguzini burjátul...

Beszélgetőpartnerem bevallja, félt, mikor ide érkezett tanulni. Félt, mert kevésnek érezte a tudását, és félt, mert egyáltalán nem beszélte a nyelvünket. “Idejöttem vörös diplomával, és dobhattam a vécébe. Ott kint teljesen mást tanítanak. Róna-Tas tanár úr szokta mondani, hogy azt kell csinálni, amivel mások nem foglalkoznak. Odakint ezer éve ugyanazt tanítják, s szerintem nagyon gyenge a tudomány” - jegyzi meg Baiarma. “De módjuk sincs rá – veszi át a szót a férj -, nincsenek kap-

csolatban a modern irodalommal, még Moszkvába se jut el minden, nemhogy Szibériába. Oroszországban egy hosszabb hétvégén meg tudsz írni egy disszertációt, ha ügyes vagy, és ez nem vicc.” “Itt nagyok a követelmények – helyesel a feleség -, nem lehet gagyit írni. A szegedi tanszék nagyon híres a világban. Aki itt végez és doktorál, azt nagyra becsülik a tudományos életben. A diákjaimban is ezt szeretném tudatosítani. Nagyon szigorú vagyok, Béla volt a tanárom” – nevet. “Pesten tanítottam mongolt, és úgy lettem híres, hogy a diákjaim leizzadnak az órán” – magyarázza a “tanár” szintén mosolyogva.

“Amikor idejöttem, nem tudtam magyarul – taglalja tovább a beilleszkedés nehézségeit Baiarma. Egy családnál laktam, akik nem nagyon beszéltek idegen nyelvet, csak egy picit angolul, tőlük sokat tanultam magyarul. Aztán bekerültem a Herman Kollégiumba, ahol Béla is lakott, s rá voltam kényszerítve, hogy megtanuljam a nyelvet.” “Egymással ugyanis nem magyarul, hanem főleg mongolul beszélgettünk, nem tőlem tanult magyarul” – egészíti ki a férj.

Aztán a hobbijukról faggatom őket. De mindketten kijelentik, hogy legtöbb idejüket a tudomány veszi el. “A tanszék ellát minket feladattal” – emeli ki Béla. “Én amúgy az operát szeretem nagyon – mondja Baiarma -, csak már régóta nem voltam, mert Béla nem nagyon kedveli. Gyerekkoromban sokat jártunk a családdal operába, húgom pedig operát tanul Péterváron. Béla a mozit szereti, a félelmetes filmeket, a horrorfilmeket.” “Múltkor megnéztük a Penge 2-t, és Baiarma az első tíz perc után megkérdezte, sokáig tart-e még” – meséli nevetve Béla. Megtudom még, hogy régebben sokat jártak moziba, de mostanság erre nem nagyon jut idejük, meg hogy nagyon szeretnek könyveket vásárolni, s a munkájukhoz nélkülözhetetlen idegen nyelvű szakirodalmakat külföldi útjaikon

szerezik be. Baiarma azt is elmeséli, hogy csak magyar ételeket főz, mivel Béla csak ezeket eszi meg. “Otthon nagyon jó szakács hírében álltam. Mikor idejöttem és megcsináltam az első vacsorát, Béla megnézte, kicsit megszagolta, és azt mondta, ha nem haragszom, ő ebből nem eszik, inkább főzök már neki virslit. Muszáj volt mindent megtanulni úgy főzni, mint az anyósom. Most már én is jobban szeretem a magyar ételeket. Mikor otthon voltam és magyar ételeket főztem, mindenkinek nagyon ízlettek. Rengeteg receptet hagytam otthon, meg pirosaprikát” – ecseteli élményeit Baiarma. “Nagyon szeretnék eljutni Kínába, Belső-Mongóliába – veszi át ismét Béla a szót. Nyelvészeti expedíció elég régen járt már ott, pláne innen Magyarországról. Utoljára Ligeti Lajos járt ott 1929-32-ben, illetve később Kara tanár úr és Róna-Tas tanár úr, de nyelvészeti kutatásokat senki sem folytatott ott.” “Az én nagy álmom pedig Bélával közösen írni egy mongol etimológiai szótárt, de ehhez sajnos nem elég egy élet!” – mosolyog Baiarma.

Sajnálkozva mondják mindketten, hogy kevés idejük van a társasági életre. Barátaik általában a szakmabeliek közül kerülnek ki. “Mi Bélával mindig – mikor eszünk, mikor alszunk -, mindig csak a mongolisztikáról gondolkozunk” – összegez Baiarma. “Azt hiszem, belebolondulunk. Ebben élünk. A vitáink is szakmai jellegűek. Sokszor előfordul, hogy az órán mondok valamit, Béla meg közbeszól, hogy ez nem úgy van, vagy fordítva, a diákok meg csak néznek, hogy most mi van”- nevet. “Ugyanakkor ez egy jó kontroll, hogy meg tudod beszélni valakivel a szakmai problémákat” - veti közbe Béla.

Baiarma és Béla 2002 szeptembere óta laknak a Mórában. Itteni életük azonban lassan véget ér. Kinőtték a szobájukat. “Nagyon szeretünk itt, igazából nem is akarunk elmenni” – mondják egyszerre, mintha csak összebeszéltek volna. “Ez egy olyan ugródeszka, hogy bárki összeteheti a

kezét, aki kap egy ilyen lehetőséget” – vélekedik Béla. “Béla még mindig mondja, hogy ne menjünk, de egyszerűen nem férünk már” – mutat megint a könyvekkel, cikkekkel teli polcokra és dobozokra Baiarma. Aztán megkérnek, feltétlenül tolmácsoljam köszönetüket Erdélyi Ágnes igazgatónőnek, hogy lehetőséget adott nekik az ittlakásra.

Lassan búcsúzkodni kezdek. Baiarma még kölcsönad egy könyvet a Bajkál-tóról és egy másikat a burjátokról, Béla pedig küld nekem e-ma-

ilben egy rövidke anyagot a burjátokról, ami egyébként az alapját képezte annak az előadásnak, amit tavaly tartottak a Mórában. Én pedig megígérem, hogy feltétlen megmutatom nekik a cikket, mielőtt megjelenik. Béla mesélt ugyanis egy aranyos történetet, miszerint egyszer Ulan-Udéban készítettek velük egy interjút, majd a megjelent cikkben egy szó sem volt abból, amiről beszéltek. “Tele volt étterem-reklámokkal például – emlékszik vissza Béla a történetekre.

Az újságíró állítólag megkérdezte, mi a kedvenc étel, és én állítólag mondtam, hogy mi, s ráadásul az is csak egy bizonyos étteremben.” “És közben Béla utálja azt az ételt!” – vigyorog Baiarma. Én mindenesetre megígérem nekik, hogy “csakis az igazat” írom, s előre megmutatom nekik az elkészült cikket. Aztán elbúcsúzom tőlük. Későre jár. Béla bezárja az ajtót, aztán visszaülnek a számítógépeikhez. A munkának folytatódnia kell...

PINTÉR LAJOS

Remélem, zavarok...

Kollégiumunkban biztosan sokan hallottak már lány fuvolaszót, de lehet, hogy még többen vannak azok, akik nem tudják, hogy kinek köszönhetjük ezeket a dallamokat. Az ifjú művésztehetséget Gál Szilviának hívják, aki az egyetem másodéves német szakos hallgatója, és kollégiumunkban is második évét tölti.

Szilvi Kiskunhalason született, és a békéscsabai Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában érettségizett 1997-ben. Mint elmondta nekem, ezután döntő és meghatározó évek következtek számára, melyek a tapasztalatszerzésre és a német nyelv elsajátítására irányultak, hiszen Grazban töltött három évet a Zeneakadémián. „Kollégiumban laktam osztrák diákok között, magyar szót alig hallottam, de sikerült néhány igazi barátot szereznem”- summázza Szilvi a grazi éveket. Ott egészen más a zenei oktatás, a zenei világ, és egyáltalán maga az élet, melyért napról napra keményen meg kellett küzdenie. De Szilvi végül is a harmadik év végén úgy döntött, hogy hazatér. „Nehéz volt ezt a döntést meghoznom, de nem bántam meg, hiszen egészen új, merőben más távlatok nyíltak meg előttem...” Az ausztriai évek után 2001-ben felvételizett ide, a Szegedi Tudományegyetemre, és a szakkválasztásában nagymértékben közrejátszott a német irodalom iránti érdeklődése. A továbbiakban sikereiről kérdezem Szilvit. Biztos sokan hallottatok arról, hogy decemberben első helyezést ért el az Egyetemi Zenei Versenyen. Kísérője egy zseniális ifjú zongoraművész, Pethő Villó volt, aki a konzervatórium korrepetitora. Természetesen nem ez volt Szilvi első komoly eredménye. Már középiskolás éve alatt is nagy sikereket ért el, pl. amikor 1995-ben a Békéscsabai Fuvolakvartett egy nemzetközi fesztiválon vitte el a pálmát, melynek egyik tagja Szilvia volt. Ezt a sikert CD-felvétel és különböző meghívások követték. Szilvi mégis az 1999-ben és 2001-ben elért első helyezésekre a legbüszkébb. Ezeken a Balassagyarmaton megrendezett nemzetközi versenyeken 1945 után született magyar művek csendülnek fel. Szilvi Madarász Iván - Tandori Dezső: ”Talizmán” című alkotásával nyerte meg a tavaly nyári versenyt. A mű érdekessége, hogy a különböző részek az elektronika (effektek) segítségével részről részre másképpen szólalnak meg, melynek a költő verse egy keretet ad.

Szilvia legutóbb március 11-én a Grand Cafében lépett fel, ahol francia impresszionista művek hangzottak el. Az est érdekessége, hogy Ábrahám István festőművész ezen daraboktól ihletett grafikai olvadtak össze a muzsikával.

KAJCSA SZILÁRD

Musical a Mórában – Előadja: Ragány Zoltán

„Először is köszönettel és hálával tartozom ezért az interjúért. Úgy gondoltam, hogy ez annyira nem széles publicitást igénylő hír, de amikor kiderült, hogy egyesek szerint mégis az, megmondom őszintén, hogy örömmel töltött el az a lehetőség, hogy a Móra Nyúz ezen számában egy oldalt nekem szentel a szerkesztő” - kezdte a beszélgetést Ragány Zoltán, akivel közelmúltbéli dalos sikerei kapcsán ültem le egy félórára

-Szerintem, ha a kollégiumból valaki valamilyen szép eredményt ér el, az mindenképpen említésre méltó.

-Köszönöm. Szóval meghirdették több kategóriában az Egyetemi Zenei Versenyt. Az énekes műfajok népzenei és komolyzenei, illetve ahhoz közel álló alkategóriákra voltak osztva, és én az utóbbiba neveztem, ahol különdíjat szavazott meg nekem a zsűri. Az indoklásban elmondták, hogy nem számítottak arra, hogy bárki is ebben a műfajban próbálkozik, azonban a produkcióm úgy lenyűgözte őket – ők fogalmaztak így -, hogy úgy gondolták, egy különdíjat megérdemlek. Mint utóbb megtudtam, kollégiumunk egy másik lakója, Liska Zsanett szintén nevezett, azonban egy sajnálatos betegség miatt nem tudott részt venni.

-A veséyen milyen darabokkal léptél fel?

-A versenykiírás szerint két dallal kellett nevezni. Kocsák Tibor–Miklós Tibor musical-operájából, az *Anna Kareninából* énekeltem Vronszkij áriáját, az “Álmodat küldj, halálos éj!”-t. Ezt már a kollégium is hallhatta. Hangsúlyoztam, hogy ez az egyik kedvenc darab a repertoáromon. A másik általam megjelölt darabot, az Alan Baldwin és Alan Michel Schönberg által szerzett Miss Saigonban szereplő számot csak a gálaműsoron adtam elő, mivel versenytársak híján a versenyen elég volt csak az egyiket előadni.

-Említetted, hogy repertoárod is van. Ez alapján azt gondolom, gyakorlott énekes lehetsz.

-1995 körül kezdtem az énekléssel foglalkozni. Fokozatosan egyre komolyabb szintre jutottam – tanulmányaimat az autodidakta szintről próbáltam – bár nem szeretem ezeket a jelzőket magamra alkalmazni – professzionalista irányba terelni.

-Szokványos a történet? Tehát: iskolai kórus, rockzenekarosdi?

-Nem, mindig is a “klasszikus” irányt részesítettem előnyben, bár a könnyűzenei műfajból is

szívesen adok elő olyan dalokat, amelyek igazán hangképzési technikákat igénylenek. Elsősorban az eredeti előadótól eltérő stílusban, az általam elsajátított technikák kamatoztatásával - legyen szó akár Demjén-, Charlie-, vagy Bikini-nótákról – énekelek, de az igazi és általam nagyon szeretett műfaj az a musical. Ez az a pálya, ahol igazán jól tudok mozogni.

-Szeretnél volna esetleg a Színház- és Filmművészeti Főiskolára is bejutni?

-Ötödik utasították el a felvételi kérelmemet. A felvételi vizsga alapvetően szubjektív, nagyon sok mindenben múlik az, hogy kit hogyan értékelnek. Kétségtelenül fájdalmas volt felismerni az ötödik alkalom után, hogy talán már nem kéne többet próbálkoznom, de semmit nem bántam meg. Ki merem mondani, hogy boldoggá tesz az, amit most csinállok. Jól érzem magam Szegeden, a kollégiumban kiváló közösségre leltem. Azt gondolom, hogy azt a tudást, amit a színpadra készülvén, illetve egy-két szerencsés pillanatban a színpadon megtanultam, azt nemcsak a jogi pályán, hanem az életben is kamatoztatni tudom, ugyanis örökérvényűnek tartom Shakespeare-nek azt a szállóigévé vált gondolatát, hogy “Színház az egész világ”.

-Látsz még esélyt arra, hogy hivatásszerűen foglalkozzál az énekléssel?

-Már csak hobbi szinten énekelek, azonban a régi kapcsolataim még megvannak, s viszonylag rendszeresen hívnak fellépni. Legutoljára múlt szombaton a Színház- és Filmművészeti Egyetem II-os operett-musical szakos osztályával voltam szerepelni, ahonnan a többséget ismerem, akik tiszteletbeli osztálytársuknak tartanak. Ez nagyon jól esett. Hosszútávon azt mondhatom, hogy ha majd gyermekeim lesznek, korábban fognak ezzel a műfajjal találkozni, mint az átlag, mélyebb információik lesznek róla, és általában a színházról, zenéről is.

-Mennyire más a koliban és egy versenyen énekelni?

-Számomra a közönség mindig szent és sérthetetlen. Aki kiáll a nézők elé, az mindig a tőle elvárható legjobbat köteles nyújtani.

-A büfé megnyitóján a Liska Zsanettel közösen duettet sikerese volt. Hogyan emlékszel erre vissza, és várható-e folytatás?

-Nagyon kellemes emlék számomra ez a

fellépés. Mindketten ismertük már egymást, csak nem tudtuk, hogy hasonlóval foglalkozunk. Erdélyi Ágnes igazgatónő felkérésére volt szükség, hogy ez a találkozás létrejöhessen. Alapvetően nem szeretek próbálni, de Zsanettel tényleg jó volt együtt készülni, jó volt visszahallani a másik szöveget, s az is nagyszerű élmény volt, amikor a szövegek egymást ölelgetve csúcsosodtak fel a zenei kibontakozásig. A folytatást már elviekben megbeszéltük, hogy a gyakorlásban ez mikor fog megvalósulni, azzal kapcsolatban nem szeretnék jóslásokba bocsátkozni.

-Utaltál arra, hogy a Vronszkij-szerep az egyik legkedvesebb a számodra. Ezen kívül milyen darabokat sorolsz még a kedvenceid közé?

-Igen, a Vronszkij az nagyjából megfelel az én hangfekvésemnek, habár a kisvárdai Várszínházban Levint játszottam. Szinte az összes klasszikus darabot felsorolhatnám egyébként, de ha egyet ki kellene emelni, akkor az a *Nyomorultak* lenne.

-Annak, aki nem ismeri ezt a műfajt, vagy csak most barátkozik vele, mit mondanál a musicalről? Mi a jó benne?

-Úgy gondolom, az ember a zenei ízlését általában nem tudja meghatározni. Amiért én szeretem a musicalt, az a popularitása; az, hogy könnyebben elemezhető. A zeneszerző, zenekar oldaláról nézve a dolgot, imádom, amikor megszólal a nagyzenekar: fúvósok, vonósok együtt, s kiáll a karmester... Gyakorlatilag ugyanabban a metódusban zajlik le egy előadás, mint egy nagyopera, de nem kell előtte tanulmányokat folytatnom, hogy megértem a történetet, kiírom, hogy mit énekelnek. A klasszikus hangképzés gyakran a szöveg rovására megy.

-És a rockoperákról mi a véleményed?

-Gyakran nem is teszek különbséget rockopera és musical között, mint ahogy a szakirodalom sem tesz. Ide már keményebb hangképzésre van szükség, ami egy-egy klasszikus musicalben hátránynak számít. A rockoperákból a katarzis inkább elmarad,

úgy gondolom, ez kevésbé teátrális műfaj.

-És a „hogyan tovább, musical?” kérdéskörrel kapcsolatban mit tudnál mondani? Egyesek szerint a (hollywoodi) filmmusical már kiüresedett, a magyarországi színházi adaptációk viszont még nem elég érettek.

-Én is így látom. A filmmusical hanyatlása egyrészt arra vezethető vissza, hogy mások lettek a nézői szokások; ma már elsősorban nem zenei élményért mennek moziba az emberek, másrészt a filmvászonon nincs meg a mitikus varázs. A színház vonatkozásában tényleg vannak lemaradásaink. Nyugaton ma már egy produkció kedvéért építenek fel egy színházat, s ha lejárt a játszási jog, lebontják azt. Heti nyolc-kilenc alkalommal is játszanak egy darabot.

-Közbevégek: nem vonja ez maga után a műfaj kiüresedését?

-Nem. Teljes professzionalizálódásról van szó; az én ismereteim szerint a legjobbakat válogatják ki az énekesek, a zenészek és a táncosok közé. Ez utóbbiak egyaránt rendelkeznek klasszikus és dzsesszbalett-háttérrel és iszonyatos dinamikával, hatalmas odaadással táncolnak. A szereplőválogatás teljesen globális. Nincs playback, ami Magyarországon sajnos az egészen nagynevű színházaknál is előfordul.

-Keckeckedek még: nem árt ez az egész a hagyományos „színész-kultusznak”?

-De igen, azonban látható a világ egyre inkább halad az eltömegesedés, az elidegenedés felé.

-Köszönöm, hogy rendelkezésemre álltál, további sok sikert kívánok a tanulmányaidhoz és az énekléshez.

-Kívánom az olvasóknak, hogy hallgassanak musicaleket, érdeklődjenek a műfaj iránt, mert mindenképpen érdemes. Új élménnyel lesznek gazdagabbak. És ha a dolgok szeretetében el tudnak jutni egy olyan szintre, ahová nekem sikerült, akkor mennyei boldogságban is lehet osztályrészesük.

PARTI TAMÁS

Az egyetemi naplópályázat nyertese

A Szegedi Egyetem idén is meghirdette naplópályázatát. A szokáshoz híven szabadon választható egy hét eseményeit mesélték el a pályázók. Újat a végeredmény hozott; a mi kollégiumunk gyermeke, Ludman Zsolt lett a büszke nyertes, aki története-

sen nem magyaros, nem is kommunikációs. A 12-es szoba lakója harmadéves vegyész.

- A középiskolás koleszomban kezdtünk el a szobatársaimmal írogatni. Kis pikáns sztorikat, novellákat hoztunk össze, és esténként felolvastuk egymásnak. Ott mindenki vegyész volt meg elektrotechnikus.

- Gondoltatok arra, hogy megjelentetek valahol az írásaitokat?

- *Nem, ezeket a novellákat csak magunk szóraztatására írtuk.*

- *A pályázatra viszont naplót kellett írni. Úgy tudom, hogy nem ez volt életed első próbálkozása.*

- *Több, mint négy éve vezetek saját naplót. Középiskolás másodikos koromban kezdtek velem olyan dolgok történni, amiket úgy éreztem, elég érdekesek ahhoz, hogy papírra vessem őket.*

- *Felhasználtad a naplódát a pályázathoz?*

- *Nem, teljesen külön készül a kettő. Annyiban igen, hogy ugyanolyan formában írtam, csak a pályázat esetében többmindent magyaráztam, hogy más is értse.*

- *A győztes munkád története szerint te egy rohamokkal küszködő ember vagy, akinek az állapota válságosra fordul. Van valóságalapja ennek?*

- *Ez egy elképzelt legrosszabb jövőkép, ami történhetett volna velem. Ténylegesen valós, hogy csökkentették a gyógyszer mennyiséget, amit szednem kell. Elképzelttem, mi lett volna, ha az egész rosszul sül el. Így a napló az első napig igaz, a többi kitaláció.*

- *Biztosan feldob, hogy végül Te nyertél.*

- *Persze, és önbizalmat ad. Még régebben elkezdtem írni egy hosszabb valamit, és ezek után úgy érzem, hogy be is tudom fejezni.*

- *Megtudhatunk erről egy kicsit többet is?*

- *Egy regény lesz. A címe: Utolsó tánc. A történet már teljesen megvan, és bizonyos részek is. Szerintem egy éven belül kész lesz.*

- *És mi a terved? Leközlöd majd?*

- *Azt még nem tudom. Először készüljön el, aztán majd meglátom. Egyébként a naplopályázattal is úgy voltam eleinte, hogy le sem adom. Aztán végül engedtem a barátnőm győzködésének. Pedig úgy éreztem, nem elég jó; jobbra is megírhattam volna.*

- *Hát, igen. Szégyellheted is magad, csak első lettél vele.*

- *Ha tudom, hogy nyerek, jobban kidolgozom. Utólag sajnálom, hogy nem foglalkoztam többet vele.*

MCM

Ma még léteznek költők?

Amikor feltették nekem ezt a kérdést, bennem is megfogalmazódott néhány másik, de válaszként inkább azokra az Irodalmi Móra Estekre utalnék, amelyek a 2002/3-as tanévben már mögöttünk vannak, és még előttünk állnak.

Az év nem a költészet jegyében indult: a nyáron alapított Nemodin Színház nem hivatásos színészei, Márkus Judit és Varga Eszter októberben előadták azt az egyfelvonásos színdarabot, amelyet Ingmar Bergman *Persona* című filmnovellája alapján a végzős magyar szakos és jelenleg dramaturghallgató Csikós Ildikó rendezett. A darab ősbemutatója a nyári Theater Fesztiválon volt, és az ottani sikerük alapján a MASZK-iroda további hat előadást kért tőlük az ősszel.

Novemberben Hazai Attila olvasta fel újabb novelláit, valamint Kertész Imre Nobel-díja ürügyén a *Budapesti skizo* című regényébe szőtt *Sorstalanság*-idézetét. A felolvasások közti beszélgetést a minimalista prózához kötődve Berta Ádám, PhD-hallgató vezette. Egy másik PhD-hallgató, Tóth Ákos - még szintén novemberben - Térey Jánossal beszélgetett, akit többek közt verses regényéről, a *Paulusról*, a kortárs költőkhöz való viszonyáról,

műfordításairól, a színházhoz való viszonyáról és terveiről kérdezte.

Decemberben a kollégium Prometheus Társaságának tagjai Varró Dánielt vallatták verseiről, költői ambíciója eredetéről, további terveiről, a világegyetemről, és versei felolvasása között még igen sok másról.

Február elején Rakovszky Zsuzsát hívtuk meg a kollégiumba, de Darvasi László nem tudott vele beszélgetni, mivel a hóakadály az est útjába állt. Egy héttel később Szörényi László öt órán keresztül tartotta szóval Bitó László fiziológus professzort, aki számos bibliai tárgyú regény szerzője. A New Yorkban és Budapesten élő szemészprofesszor provokatív kérdéseket intézett a bibliai történetekhez, amelyeket regényként és esszéként dolgozott fel. A beszélgetésbe bevont közönség - a szerző nagyvonalúságának köszönhetően - jutalomként ezeket a regényeket kaphatta meg. Az utolsó februári Irodalmi Móra Est vendége Varga Mátyás, költő, a *Pannonhalmi Szemle* című folyóirat szerkesztője volt. Miután Tolnai Ottó verssel köszöntötte és ajánlotta Szegednek és a kollégiumnak Varga Mátyás verseit, Mikola Gyöngyi sokrétűen

értelmezte a verseket, amelyekből felolvasott a szerző. Az ezt követő beszélgetés során Tolnai Ottó és Varga Mátyás egymás költészetéhez és olvasmányélményeikhez való viszonyukba, majd mindhárman abba avattak be bennünket, hogy mit jelent nekik a magyar műveltség egyik fellegrája, Pannonhalma.

Március 10-én, hétfőn 20 órakor Balla Zsófia volt a kollégium vendége, akivel Darvasi László beszélgetett. Március 20-án, csütörtökön 19 órakor két kárpátaljai szerzőt, Vári Fábrián Zoltánt és Nagy Zoltán Mihályt a PhD-hallgató Iván Zsuzsanna kér-

dezi. Az azt követő héten, 27-én szintén csütörtökön 19 órakor újfent Darvasi László beszélget majd Rakovszky Zsuzsával.

Terveink szerint áprilisban Kiss László kötetbemutató felolvasóestjére, a miskolci költő Zemlényi Attila estjére, valamint Nádasdy Ádám és a PhD-hallgató Bordás Sándor beszélgetésére kerül majd sor.

Tuska Laci segítségének köszönhetően a meghívott szerzőkről részletes információ található a kollégium honlapján az esteket megelőző hét során.

ÓCSAI ÉVA

Újra elindult a Banzai!

No, nem a Bonanza, hanem a mórások szervezte Szegedi Mindentudás Egyeteme. És ez legálább akkorát szól majd... (Te éppen nem tudad?psszt! Olvasd ezt!) Hogy miről is van szó? Csapjunk a lovak közé! Íme:

A szemfülesek már tudják, hogy ez a kollégium bizony évről-évre egyre kitartóbban és egyre vehemensebben harcol, hogy vendégül láthassa az ország ilyen vagy olyan szempontból legfigyelemreméltóbb embereit. Harca pedig, jó szamurájhoz méltóan, kivétel nélkül eredményes; igazolják ezt azok az előadások, amelyek most már óraműpon-tossággal ketyegnek bele az életünkbe, hétről hétre.

Az idei előadássorozat azonban egy kicsit mégis nagyobbat durran majd, mint az előző években hallottak-látottak. Most ugyanis elég jó hátszelünk van a szegedi média irányából: cikkezett rólunk a Szegedi Egyetem, a Délmagyarország, Kovács Attila lehengerlő „kampánybeszédét” fő műsoridőben vetítette élő adásban a Szegedi TV, úgyhogy, ha e rendezvényünknek személyiséget kovácsolhatnánk, az nyugodtan énekelhetné reggel a fürdőszobában: „a csapból is én folyok”.

A durranás epicentrumában idén még koncepciózusabb a szervezés, mint eddig, hiszen ez alkalommal kizárólag a Szegedi Tudományegyetem professzorait hívtuk meg. Az a cél, hogy ezzel is zengésbe hozzuk a levegőt Szegedről, az egyeteméről, a Móra Ferenc Kollégiumról, valamint, hogy közelebb hozzuk egy kicsit ezeket a nagy ko-

ponyákat a méltánytalanul „leszámszerűsített” ambíciózus, lelkes hallgatókkal. És ez, látva az előadásokat, úgy tűnik sikerül. Persze egy kis küzdelem néha kell, hogy e professzorok is megnyíljanak felénk, de én csak azt tudom tanácsolni mindenkinek, aki benéz egy ilyen előadásra, hogy mélyedjen el a témában bátran, kérdezzen, vitatkozzon, érveljen bátran, és még bátrabban, mert ezek a nagyemberek igenis belőlünk, hallgatókból merítik az inspirációik egy jó nagy részét, csak némelyek restek ezt bevallani. Apro-pó, inspiráció. Arra is jók ezek az esték, hogy az ember némi motivációt nyerjen az egyetemi tanulmányaihoz. Egy érdekes előadás jó kis gondolatsorokat indíthat el, ha hagyjuk agyunkat okosan működni.

E sorokkal az volt a nem titkolt célom, hogy felkeltsem az érdeklődésedet, és felhívjam a figyelmedet, hogy ami most itt történik az valóban unicum! A részletes műsorprogram elkészítése tehát, úgy gondolom, itt most nem tisztem, hiszen úgymint lépten-nyomon a hetente kifüggesztett plakátokra bukkantok majd, és akinek ez sem elég, az nyugodtan kérhet Kovács Attilától egy exkluzív prospektust.

A többi meglátjátok élesben minden szerdán a magasföldszinti nagyteremben vagy előadóban, legyetek ott, nézzetek tágra nyitott szemekkel, hallgassatok jól kitisztított fülekkel, legyetek éberek, bátrak, és kérdezzetek jó sokat, hadd hulljon csak a professzorurak haja!

CZEGLÉDI ÁDÁM

KOLI RÁDIÓ

2002. október 9-én indult a jelenleg is működő Koli Rádió. Hetente kétszer, eddig 31 alkalommal jelentkeztünk. Hallgathatók tájékoztató és szórakoztató műsorokat egyaránt. A II. félévben az adások időpontja: vasárnap és kedd, 21.30. A műsorban továbbra is teljesítjük kéréseiteket. Adás közben is lejöhettek bármilyen közérdekű információt bemondani, programokat ajánlani vagy csak egyszerűen beszélgetni. Emellett állandó rovataink:

kéthetente vasárnap

“Népek zenéi”

eddig adások:

február 9.: német
február 23.: francia
március 9.: olasz

tervezett adások:

március 23.: latin
(spanyol, portugál, dél-amerikai)
április 6.: szláv
(szerb, orosz, ukrán)
május 4.: közel-keleti
(török, arab)

minden kedden

“Szobabemutatósi”

Célunk, hogy az egyes szobák lakóit bemutassuk. A szoba minden tagja választhat egy zeneszámot, és ez a nyolc felvétel kerül be a műsorba. Az adás alkalmával a szobát 1-2 ember képviseli; akikkel egy kicsit elbeszélgetünk.

A múlt héten kezdődő rovatot a 8-as szoba nyitotta. Négyen is lejöttek, és lelkesen meséltek magukról, szobatársaikról, kedvenc zenéikről és segítettek a hírek beolvasásában is. Az ő sorsolásuk alapján a jövő héten a 35-ös szoba lesz a vendégünk.

GAÁL ANNA, LUTZ GÁBOR

Barangolás a megyékben...

*„Mit nekem te zordon Kárpátoknak
Fenyvesekkel vadregényes tája!
Tán csodállak, ámde nem szeretlek,
S képzetem hegyvölgyedet nem járja.”*

Így ír Petőfi *Az alföld* c. versében. Nemzeti költőnk az Alföld szerelmese volt, engem inkább a hegyek varázsolnak el. Sosem értettem, hogy lehet, hogy egy olyan szenvedélyes, heves vérmérsékletű költő, mint ő, nem szereti a hegységek vadregényes vidékét. Hogyan lehet, hogy képzelete nem járja be a dombokat, völgyeket, vízeséseket, patakokat és barlangokat? Amikor én kirándultam, mindig számos történet keringett a fejemben.

Most én is országunk egyik legszebb vidékéről szeretnék mesélni, a Bükk-hegységről. Nagyon közel áll hozzám, hiszen a szülővárosom, Eger, ott fekszik a lábánál. Bár talán nem olyan vadregényes, mint a Kárpátok, tele van ez is érdekességekkel. Olyan ritka növények találhatók itt, mint a pávafarkú salamonpecsét, karcsúsisakvirág, tüzes liliom (ami hazánk egyik legértékesebb védett növénye), havasi ribiszke és leánykörtörcsin, amit én a legjobban szeretek az összes közül. Állatok közül sem csak őzikét és vaddisznót láthatunk, hanem muflont, fekete gólyát, vadmacskát és sünit is. A Bükk tele van barlangokkal, közülük 45 védett. Valóban, ha kirándulni megyünk, nagyon sok helyen láthatjuk az ilyen „földbe rejtett lyukak” szájait, némelyikről nem is gondolnánk, milyen mélyek. Itt van az ország legmélyebb barlangja: az István-lápai-barlang (250 m). De híresek az ősemberbarlangjai is, így a Suba-lyuk, a Szeleta-barlang és az Istállós-kői-barlang, ahonnan a cro-magnoni kultúra leletei kerültek elő. Ez a barlang Szilvásváradtól, ahol minden évben megrendezik a híres lovasfesztivált, kb. 3-4 km-re fekszik; az út a Szalajka-patak völgyén keresztül vezet. Előszeretettel hozzák ide a nagymamák az unokájukat, és a családok is nagyon sokszor kirándulnak ide, mert útközben elhaladunk egy Szikla-forrás mellett, s egy kis kitérővel az Erdei Múzeumot is meg lehet nézni. Majd az eredeti útvonalon továbbhaladva hamarosan megláthatjuk a híres Szalajka-Fátyolvízesést, ahol több kisebb-nagyobb lépcsőn zubog le a víz. Majd ezután következik a patak forrása, s innen már igazán közel vagyunk a barlanghoz. Innen a leleteket a Nemzeti Múzeumba szállították, de a falon a sok „Itt jártam...” kezdetű felirat mellett találunk egy olyat is, ami megőrökíti a felfedező és régészek nevét.

Jelentős a Bükk karsztvízkészlete is, ami az egyik legnagyobb kincse a hegységnek. Régebben számos helyen tört fel, ma már ezek száma jelentősen lecsökkent. Nagyon szépek az időszakos források, így pl.: az Imó-kő-forrás és különösen a Vörös-kő-forrás. Aki itt jár, ezt feltétlenül nézze meg. Egy-egy nagyobb esőzés vagy a hóolvadás után 1-1,5 m magasán tör föl a forrás iható és nagyon finom vize a vöröses kövek és az avar közül. A Felsőtárkányból induló kisvasút kivisz a Stimecz-házig, s innen lehet eljutni a Vörös-kő-völgyön keresztül a forráshoz. A túra nem hosszú, inkább csak egy kellemes séta.

A Bükk tele van kisebb-nagyobb szálláshelyekkel (a Stimecz-ház is az, de ennek ki kell nyomozni a tulajdonosát, egy ideig az egri kórházé volt, de eladták), egy részük kulcsos ház, másik részük pedig a megszállók odafigyelésére van bízva. És persze vannak tisztások is, amelyek kiválóan alkalmasak sátorozásra. Nem csak azoknak érdemes a Bükkbe kirándulni, akik a tudományosabb oldal iránt érdeklődnek. Sosem fogom elfelejteni, mikor hárman barátok elindultunk, hogy kinn aludjunk az erdőben. Kiszúrtunk magunknak egy kunyhót, de útközben valahol nagyon elkavarhattunk, mert már egy jó hosszú szakaszt megtettünk, amikor még híre-hamva sem volt. Nem baj, gondoltuk, s kinéztünk a térképen egy másik helyet, persze azt sem találtuk meg. Ekkor már hat óra körül járt az idő, és az erdőben hamarabb sötétedik. Kénytelenek voltunk egy tisztást keresni, ahol letáborozhatunk. Sátor természetesen nem volt nálunk, hiszen kunyhóba indultunk, így maradt a laticell és a hálósák a szabad ég alatt. Azt csak mellékesen említem meg, hogy hajnali háromkor arra ébredtünk, hatalmas cseppekben zuhog az eső, s két órán keresztül el sem állt. Azt hi-

szem, elmondhatom, izgalmaiban bővelkedő kirándulásokban volt részem. Mégis az egyik legjobb emlékeim között tartom számon. Szóval, aki nem fél a bogaraktól, nem idegenkedik attól, hogy nem tud rendesen tisztálkodni, és nem tart a váratlan eseményektől, feltétlenül kiránduljon el valamelyik hegységünkbe úgy, hogy kint is alszik.

A másik általam nagyon kedvelt szálláshely a Toldi-kunyhó. Ez a Toldi-bükkben van, és szintén a Stimecz-háztól lehet ide eljutni. Ez egy aprócska ház, körülötte tűzrakóhellyel. Nem messze tőle van egy vadetető is, így előfordulhat, hogy éjszakánként állatokkal találkozik az ember, sőt néha még a nyitott kunyhóba is bekukkantanak. A házikóban hat ember fér el kényelmesen, a fekvőhelyül szolgáló deszkák (néhányan még szivacs is van, de azt jobb nem használni) „L” alakban vannak elrendezve, közepén egy kis kályha és egy asztal áll, rajta gyertyákkal, amit még az előző lakosok hagytak ott az utánuk jövőknek. Van egy „vendégekönyv” is, amiben a legkülönbébb bejegyzéseket lehet olvasni: van, aki csak néhány sort ír, néhányan a magukkal vitt kutya lábnyomát is „bepecsételik”, de előfordult az is, hogy muzeológushallgatók egy csoportja egy egész tesztet állított össze a legkülönbébb kérdésekkel. Én egyszer a barátaimmal innen ereszkedtem le a Vöröskő-forráshoz, ami nincs innen messze, de mi nem a kijelölt útvonalat választottuk. Le akartuk vágni az utat, s ez elég bátor vállalkozás volt a részünkről. Eleinte nem tűnt olyan meredeknek a hegyoldal, de számos csúszás és a kényszerű fától fáig módszer bebizonyította az ellenkezőjét. A forráshoz azért mentünk, mert vízre lett volna szükségünk, de csalódnunk kellett, ugyanis nem működött, ráadásul visszafelé már

erősen sötétedett.

S ha már egyszer a Toldi-kunyhónál jártunk, innen érdemes felmászni a Tarkőre (ez kb. 240 m szintkülönbséget jelent). Kicsit megerőltető felfelé a túra, de a kilátásért megéri vállalni ezt a kis erőfeszítést. A Tar-követ az extrém sportok kedvelőinek is ajánlják, mert ez a Bükk egyedi mászóhelye. A hegytetőről „végtelen” messze ellátni, alattunk terül el az egész Déli-Bükk, és átlátni a szomszédos hegyre, Három-kőre is.

Istállós-kő, Tar-kő, Három-kő... még folytathatnám a felsorolást, hiszen rengeteg ezekhez hasonló nevű hegy van itt. A sort a Bükk-fennsík nyugati lábánál, a Belsőfalvával szemközt emelkedő Belső nyitja, robbantásoktól fehér és kopasz csúcsaival. Belsőfalvára is érdemes ellátogatni a történelem szerelmeseinek, sokan nem is tudják, hogy található itt egy gyönyörű szép ciszterci apátság a XIII. századból. Az apátság belső kútjának vize még ma is iható, s a legenda szerint fiatalít.

Kelet felé haladva következnek az előbb említett csúcsok. Végül a Látó-kövek és az Örvény-kő zárja a sort. A Látó-kövekről szintén szavakkal leírhatatlan szépségű kilátás tárul elénk.

Ebben az utóbbi pár mondatban gondolatban végigkirándultunk a Bükk-fennsíkon, de részletesebben igazán csak kis részét mutattam be a hegységnek, s inkább csak a Felsőtárkány-Belsőfalva-Szilvásvár közeli részéről, általam nagyon kedvelt helyekről meséltem, de én is csak most, ahogy írtam ezt a cikket, jöttem rá, mennyi minden vár még rám is a Bükkben, és hogy ez a pár sor ahhoz is kevés, hogy csak a legszebb vidékekről írjak.

Remélem, sikerült kedvet csinálni nektek egy bükki túrához, akár úgy is, hogy kint alszotok.

ILLÉS ZSUZSANNA

Meditáció

*Kopár zizzenés, csipeszfehér
léc: remegve szökell, önmagát tördelő
mélyvörös lyuk: hívó kályhaszem
bámul: vádlón húnyt tótükör.*

*Nem láthat: csonkán a híd alattam
bólintva megült: sás, kő, fa; igen,
minden voltál - de egy, az egyetlen:
örök és helyrehozhatatlan.*

*Tüzes szomorúság porzik a tájon,
füstöl, iramlón márványzik a szél:
minden porcikája olvadt, sikamló
delej: mozdulatlan áramlik felém.*

*Torok: vasgyűrű, hályogos közönnyé
pattogzó hiány: térdemhez simulsz,
vigasztalan, fodros zokogástól
kérgesre bordázott hajnali fény.*

*Fölállsz: megtorpan a lég, örvénylik
tétován; a tömör falba fúródva
elnyel: beléd nyomul a sötét anyag,
zsugorodó szoba: sűrűsödve rátapad*

*bőrödre: átjár, pórusaiddá tágul;
vele szűnsz meg: a kimért gond elfogyó
sóhajába fojtva: sírdogálsz muszáj-unottan.
Néhány szisszenés, percegő panasz:*

*álmodott magvak, elsodort vetés:
semmibe foszlik, lágyan szakadozó
rongyait felszívja recés,
halk csillagciripelés.*

FÜLEKI GÁBOR

Vallomás

Most, hogy veled voltam, azt hittem, ha elmész, megint rámszakad a magányom. De nem.

Tudod, nem is volt időm szinte semmire megint. Még gondolkozni sem. Az ember mindig annyi dolgot tervez, mégis csak elenyésző részét valósítja meg. Miért? Ne kérdezd, én sem tudom. Ha tudnám, nem így lenne.

Tudom, hogy ma kiállhatatlan voltam. De nem tehetek róla, néha idegesítesz. Furcsán hangzik nem? Hogy érezhetek ilyet, mikor szeretek valakit? Ezt én sem értem. Miért van, hogy néha még egy hozzád közelállónak is zavar a jelenléte. Szokatlan volt, hogy itt vagy. Azt hiszem. Beférköztél a jól kialakított, megszokott kis életembe. Micsoda hülyeség!

Persze, persze, tudom, hogy nekem sem kellene mindenem felhúznom az orrom. Mert ugye nem is olyan fontos, hogy mindig úgy alakuljanak a dolgok, ahogy én elterveztem. Nem lenne jó, ha mindig behódolnál. És mégis, ha nem, az is zavar. Bonyolult női lélek? Vagy csak gyerekes makacosság.

Mikor indulni akartam, éreztem, jó lenne, ha maradtál. Ha viszont maradtál volna, lehet, hogy mégsem tetszett volna. Jólesik néha elválni, sajnálni a még együtt tölthető percekét. De ha együtt töltenénk, nem lenne mit sajnálni.

Már mindegy, elmentél. Mindig ez a kép, ahogy állsz a vonatablakban. Búcsúzunk. Aztán találkozunk. És megint búcsúzunk.

Akkor jövőhéten ... ?

J.

ANI ANGLIÁBAN

Fülöp Annamária, harmadéves angol szakos hallgató negyedik éve lakója a szegedi Móra Ferenc Kollégiumnak. Az elmúlt félév végén ment ki Angliába, ahol hónapokig vigyázott egy londoni család gyerekeire. Angliai útjával kapcsolatban kérdezgettem őt. Ebből a beszélgetésből idézek most.

Miért és hogyan ment ki?

Szeretett volna már korábban is külföldre utazni, de ezt csak most tehette meg. Felvette a diákhitelt egy félévre és mellette dolgozott is. Többek között azért ment ki, hogy beszéde javuljon, világot lásson, pénzt keressen, és nem utolsó sorban, kellett a változás. Az Angliába jutás nem olyan egyszerű; lassú folyamat eredménye. Egy közvetítő iroda segítségével próbált családot találni, de kiderült, nem megbízhatóak és nem is segítőkészek. Külföldön is panaszkodnak a különböző közvetítő irodákra, így a legbiztosabb út, ha ismerős gyerekeire vigyázunk. Ani állítása szerint az első család, akihez kiutazik az ember, általában nem a legideálisabb. Szerinte fél évre érdemes kimenni, és legfeljebb két gyereket szabad elvállalni.

Mi kell a kiutazáshoz?

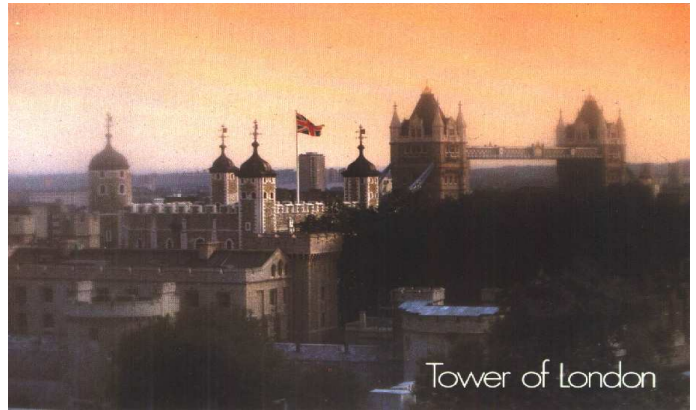
Először is érvényes útlevelel, egy repülőjegy (80-90.000 Ft oda-vissza), biztosítás (ajánlott), vízum és *au-pair*-eknek meghívólevellel. A vízum három típusú lehet: 1) *au-pair vízum*, amit 26-27 éves korig lehet kiváltani és két évig érvényes, a 2) *tanulói vízum*, ami heti legalább 14 óra tanulóval és legális munkavállalási engedéllyel jár, végül a 3) *turista vízum*, amit csak fél évre adnak. A vízumért kb. egy órát kell sorban állni, aztán alaposan kikérdegetik az embert.

Milyen volt először?

Az első családnál nem érezte magát túl jól, folyton számolta a napokat. Az átállás nem volt nehéz, hiszen csak egy óra eltolódás van. Az angol nyelvhez is könnyen hozzá lehet szokni. Az ételeket illetően azonban Aninak akadtak problémái. Az első hetekben az angliai étrend mások szerint is megviselheti a gyomrot. Az angolok ugyanis reggelire csak pirítóst vagy kukoricapelyhet esznek, a bőséges vacsora náluk a fő étkezés.

Milyen lett később?

A család nyaralni indult 10 napra, ekkor Ani ha-

zautazott. Amikor ment volna vissza, a család közölte vele, hogy nincs szükségük többé *au-pair*-re, mert az anyuka abbahagyja a munkát. Ősszesen annyit tudtak mondani, hogy forduljon az ügynökséghez segítségért. De az ügynökség nem segített. Így kiköltözött és kénytelen volt egy véletlenszerű ismerősnél lakni egy hétig. Ez az egy hét nagyon zűrös volt és elég rosszul telt, de a második család mindezért kárpótolta. Nagyon kedvesek és mindenben segítőkészek voltak. Például Janie, az anyuka szeretett különböző vegetáriánus ételekkel kísérletezni, hisz tudta, hogy Ani nem eszik húst. Segítettek neki abban is, hogy különmunkát találjon.

Mi volt Ani: *au-pair* vagy babysitter?

Az *au-pair* általában a családnál lakik, napi öt órát dolgozik és heti kétszer kell gyerekekre vigyáznia esténként. Ezt az esti felügyeletet hívják úgy az angolok, hogy *babysitting*. Az a babysitter, aki *babysitting*-gel, ami 4-5 fontot jelent óránként. Ez Angliában 14 éves kor fölött végezhető. Van olyan, hogy *child minder*, akihez odaviszik a gyereket, ő vigyáz rá, majd a szülők érte mennek. Egy harmadik típus a *nanny*, aki többet van a gyerekekkel, kb. napi nyolc órát dolgozik és több pénzt is kap. Ani inkább *au-pair* volt, de a gyerekek felügyelete mellett takarított is és sok mindenben segített a családnak. A hatéves kislány ruháját például ő készítette el a karácsonyi műsorra. Mindenért heti ötven font járt, de emellett külön munkát is végzett. Lehet vasalni vagy takarítani más családoknak 6-7 fontért óránként.

Milyenek az angol gyerekek?

Második alkalommal Ani egy hatéves kislányt (Robbie) és egy kilencéves kislányt (Katie) felügyelt. Mindketten aranyosak. Náluk az iskola váltó időpontban kezdődik, és fél 4 körül végződik. A házi feladat általában az, hogy az Internetről

vagy könyvekből szerezzenek bizonyos információkat. Nem írnak dolgozatot, csak a félév végén elkészített 4-5 oldalas tervre (project) kapnak jegyet. Fél évig foglalkoznak egy témával, például történelem órán a Tudor dinasztiával. Járnak különórákra is, sportolnak, zenélnek és cserkészkednek. Otthon play station-nel játszanak vagy tévét néznek. Rengeteg gyerekműsor van, például most tombol az angoloknál a Pokémon-őrület. Furcsa szokás azonban, hogy némely angol szülő szó szerint pórázon tartja a gyereket. Egy pórázhoz hasonló eszközzel megkötöti a gyereket, hogy ne mehessen túl messzire, és hogy figyelhesse mozdulatait anélkül, hogy a kezét lekötne. Hmm...

Milyen az átlag angol élete?

Sok családban dolgozik mindkét szülő, de van, ahol az anya csak háziasszonyi teendőket lát el, s közben jut ideje kikapcsolódni is. Takarítónő általában van, de sok esetben az *au-pair* megoldja a takarítást is. Az angol családok többsége 2-3 szintes „viskókban” tengeti életét. A házak vagy barnák vagy fekete-fehérek, jórészt vörös téglából készülnek. Nem jellemző, hogy építkezzenek, kész házakat vesznek. Minimum két fürdőszoba és két tévé van. A számítógép és az Internet-használat elengedhetetlen. Ani is tapasztalta viszont azt, amit már filmekből, elbeszélésekből ismerhetünk, miszerint az angoloknak többnyire csak látszatkapcsolataik vannak. Bájolognak egymásnak, műmosolyok az arcokon, de valójában senkit nem engednek magukhoz közel, nem teljesen őszinték.

Milyen nyelvtanulási lehetőségek vannak?

Minden környéken van egy nyelviskola, ahol a külföldiek angolt tanulhatnak. Ani 3 hónapos tanfolyamra járt. Az EU tagországaiból valóknak 222 fontot, a nem EU-s tagországból származóknak 353 fontot kellett fizetniük. Ehhez hozzájött még a vizsgadíj meg a tankönyv ára. Heti kétszer hallgat-

hattak órákat, ahol lehetőség nyílt arra, hogy más külföldivel megismerkedhessen. Vegyes korosztályú és vegyes nemzetiségű emberek jöttek össze. A 18 évestől a 33 évesig mindenféle korosztály megfordult, akik között volt sok magyar, német, francia, olasz, svéd, török és dél-amerikai. A tanfolyam egy hatszintű nyelvvizsgálóval zárult, amit a Cambridge-i Egyetem is elismer. Érdeemes neki-vágni!

Mire elég a fizetés?

Ani próbált spórolni és sok külön munkát vállalt. Így volt ideje és pénze is arra, hogy a legfontosabb nevezetességeket lássa. Szerinte mindenképpen érdemes nemzetközi diákot csináltatni, mert sok helyen adnak kedvezményt. A múzeumok nagy része ingyenes, de az utazás sokba kerül. A metró a legdrágább, egy vonaljegy 1 font fölött van. A buszmenetjegy 70 penny, a napi buszjegy 2 font, a hetijegy 8,50, a havi buszbérlet pedig 32,70 font. Érdeemes minden járatra érvényes napijegyet váltani, ami 5 font. A londoni emeltes busz élmény. A buszok érkezési ideje azonban kiszámíthatatlan. Nem menetrend szerint járnak, mi több nem állnak meg minden megállóban, az embernek kell leintenie, hogy egyáltalán megálljon.

Hova járnak az angol fiatalok?

Ani szerint a pub-ok a legnépszerűbbek, csak az az egyetlen gond, hogy este 11-kor bezárnak. Ez azt jelenti, hogy az angol fiatalok már este 7-8 óra körül ittas állapotban vannak. A pub bezárása után ellátogathatnak különböző éjszakai szórakozóhelyekre (night club), azonban a hazamenetel problémát okozhat. Az éjszakai járatok is sokszor kiszámíthatatlanok és akár órákat is várhatunk egy buszra. Az árak a helytől függően változnak. A cappuccino 1,60, a Bacardi általában 3 font. A mozijegy 4 és 6 font attól függően, hogy mit és hol néz az ember.

Mi az, ami nagyon tetszett?

Elsősorban a többek között dinoszauruszokat bemutató, monumentális kiállításokkal és gyönyörű épülettel rendelkező Natural History Museum tetszett Aninak. Érdeemes ide ellátogatni, ugyanis ingyenes. Ingyen mehetünk el a 0. hosszúsági fokhoz is, Greenwich-be. Ez is különös élmény. A Tower-ben csodálatosak a koronaékszerek, csak kevés idő van megtekinteni őket. Mindenesetre ajánlott program. Ezen kívül Ani járt a Madame Tussaud's-ban is, ahol híres sztárok ha-

sonmásaival találkozhatunk. Ez nem kötelezően ajánlott program, de akit érdekel, meg kell fizetni az árát. Végül meg kell említeni azt a díjnyertes előadást, aminek Elton John és Tim Rice írta a zenéjét, és aminek filmváltozatát bizonyára sokan látták. Lehet, hogy már kitaláltatok, ez a Lion King c. darab musical-változata. Annak ellenére, hogy nehezen megoldható jelenetek vannak a műben, nagyon ötletgazdag és látványos lett a színházi előadás során. A nagy sikernek köszönhetően világsztárok is látogatták a darabot, többek között Liz Hurley színésznő is, aki az Ani előtti sorban foglalt helyet.

Érdeemes volt-e kimenni?

Mindenképpen érdemes volt, mert szinte minden megvalósult, amire Ani vágyott. Javult a beszéde, egy másik népet ismerhetett meg, némi pénzt is keresett, és változtatnia is sikerült. Elkezdtett rendszeresen mozogni, megnőtt az önbizalma és jelentősen nőtt az önállósága. Örömmel tapasztalta, hogy az angolok nagy része segítőkész

volt, amikor látták, hogy kicsit el van veszve a nagy világvárosban, Londonban. Rájött, hogy lehet egyedül is élni, és nem is olyan nehéz. Egyszóval, sok színes élménnyel tért vissza és tapasztalatokat szerzett az életre vonatkozóan. Mindezek arra utalnak, hogy érdemes külföldre menni, ha tehetjük.

Hogyan tovább?

A családdal tartja azóta is a kapcsolatot. Leveleket írnak egymásnak, telefonon beszélgetnek, és néha meglepik egymást apró ajándékokkal. Arra is van kilátás, hogy a nyáron visszatérjen a második családjához és egy kis időt eltölthessen velük. Igazság szerint annyira otthonává vált London, hogy már hiányzik. Reméli, hogy továbbra is megmarad az angliai kapcsolat és visszamehet még valamikor. Addig azonban az itthoni tanulmányaira kell koncentrálnia. A harmadév köztudottan nehéz angol szakon. Ehhez jó munkát kívánunk neki! Reméljük, azért a koliban is jól érzi majd magát az angliai luxusról után.

GAÁL ANNA

60 éve a csendes Don mentén

Ez év január 12-én volt hatvanadik évfordulója a magyar királyi 2. honvéd hadsereg doni katasztrófájának. A második világháború eme gyászos évfordulója kapcsán, azt hiszem, pár szóban illendő megemlékeznünk a történekről. A doni katasztrófa nemzeti történelmünk egyik legsúlyosabb katonai veresége, méretében Muhhoz és Mohács-hoz hasonlítható. S ha mélyebben belegondolunk, be kell látnunk, hogy az akkor és ott bekövetkezett tragikus események minket, ma élőket is érintenek, hiszen nagyapáink, dédapáink vívták meg ezt a csatát; s mára már vitán felül áll: a körülményekhez mérten a tőlük telhető legnagyobb helytállással. Minket is érint – ha más nem, hát legalább kegyeleti okokból.

A 2. magyar (doni) hadseregnek a keleti frontra történő kivezényléséről 1942 januárjában született döntés. Parancsnoki posztjára vitéz Jány Gusztáv vezérezredes került. Az első alakulatok június végén értek ki a hadművelleti területre, és súlyos harcok árán július elején érték el a Dont, ahol a hadművelleti terv értelmében védelembe helyezkedtek. Ezután kezdődött meg a visszavonuló szovjetek által hátrahagyott hídfők felszámolását célzó, ún. *hídfőcsaták* időszaka, majd a tél beálltával a front megmerevedett. A katasztrófa 1943. január 12-én következett be, amikor is a gyalogság támogatta szovjet páncélosok támadása törte meg a harctér hetek óta tartó csendjét. A sikertelen magyar ellentámadásokat követően január 14-én az ellenség több ponton nagy mélységben törte át a honvéd alakulatok vonalát, s az arcvonal részekre töredezett. Sok egységen egyszerűen áthömpölygött az áradat; s mélyen a szovjet vonalak mögött találták magukat utánpótlás, nehézfegyverzet és megfelelő téli ruházat nélkül sündisznóállásba helyezkedve, gyakran -30 foknál is nagyobb hidegben. A parancs értelmében a végsőkig ki kellett tartani, ám több egység is a rendkívüli veszteségek miatt a visszavonulást kellett válassza. A német parancsnokság alatt tevékenykedő hadsereg csak január 24-én kap engedélyt a visszavonulásra, noha a német csapatok ezt már korábban megkezdték, utóvédként felhasználva magyar szövetségeseiket. A visszavonulás során nem volt ritka a magyar és a német csapatok közötti fegyveres incidens sem.

A hadsereg teljes létszáma 207 ezer fő volt; 20% a nemzetiségiek és 10% a munkaszolgálatosok

aránya. A fegyverzet és a felszerelés csaknem felét tette ki a Magyar Királyi Honvédség készleteinek; s gyakorlatilag a honi viszonyokhoz mérve a legkorszerűbben felszerelt alakulat indult a harctérre. A veszteségek rendkívüliek: mintegy 49 ezer fő a hősi halottak, s kb. ugyanennyi a sebesültek száma. Fogságba esett illetve eltűnt mintegy 27 ezer ember, tehát az összveszteség 125 ezer főre tehető. A felszerelés és fegyverzet csaknem egésze odavesztett.

A vereség okaiként több tényezőt említenek a témával foglalkozó szakirodalmak. A 2. hadsereg mintegy 200 km hosszan helyezkedett védelembe a Don mentén, alig több, mint 200 ezer emberrel. A németek elvárták egy ekkora seregtől egy ilyen hosszú arcvonal védelmét, noha a hadsereget alkotó kilenc könnyű hadosztály állományának létszáma (kb. 12 ezer fő), alatta maradt egy normál hadosztályának (kb. 18 ezer fő). A védelmet mélységben nem tagolták, már csak azért sem, mert nem állt rendelkezésre elég ember, tehát az arcvonal igen vékony volt. Emellett nem volt mögötte második védelmi vonal, nem rendelkeztek tartalékkal. A tartaléknak szánt német Cramer-hadtest (melynek a magyar 1. páncéloshadosztályt is alárendelték) egyrészt messze helyezkedett el, másrészt bevetését csak Hitler utasítására lehetett elrendelni, ami meglehetősen későn történt. A 2. hadsereg felszerelése, fegyverzete és kiképzése nagyrészt elavult és hiányos volt (hiányos téli ruházat, nem megfelelő páncélelhárítás, elavult harcászati taktika). A németek ugyan ígértek felszerelést, harci eszközöket és ellátmányt, ezt azonban meglehetősen foghíjasan teljesítették. Morális szempontból is adódtak problémák, hiszen az előrenyomulás megkezdésével, a szélsőséges időjárás beálltával, a védelembe helyezkedéssel, s a felváltás ígéretnek maradásával romlott a harci szellem. Mind többen érezték úgy, hogy 1500 kilométerre az ezeréves szent határoktól a „bolsevizmus elleni keresztes hadjárat” nem az ő háborújuk. Voltak akik úgy gondolták, hogy a kormányzat csak meg akar szabadulni tőlük, ezek leginkább a szegényebb néprétegek, nemzetiségiek vagy baloldali érzelműek köréből kerültek ki (a marxista történetírás igyekezett is minél inkább el- túlozni az ilyen elemek számát, azt a benyomást keltve, hogy a Horthy-rendszer a „proletár néptömegektől” akart megszabadulni, „kiszolgálva a

fasisztákat”, stb). A beígért felváltás egyre késlekedett; s távol a hazától, családtól, feleségtől, kedvestől, gyermektől, szülőktől a katonákat gyötörte a honvágy; szemük előtt a mielőbbi hazatérés reményképe lebegett. Mindezen immorális tényezők ellenére a szovjet támadás kezdetekor sok egység kitarzott eredeti pozíciójában, s volt olyan is, mely csak a visszavonulási parancs kiadásakor vált ki az arcvonalból, január 24-én.

A háború utáni honi történetírásban sokáig meglehetősen tabu témának számított a Don-kanyar. A 2. hadsereg valamennyi katonája „mocskos fasiszta”, az ország „utolsó csatlós” volt. Az áttörést az események objektív megítéléséhez Nemeskürti István *Requiem egy hadseregért* c. munkája jelentette 1970-ben. Nemeskürti a katonákat felmentette, s a tiszti kart ítélte bűnösnek, akik odadozták embereik életét saját bőrük mentése érdekében. 1979-ben elkészült Sára Sándor *Pergőtűz* c. dokumentumfilm-sorozata, mely azonban a betiltott filmek listájára került, azonban tartalma interjúkötetben megjelent azonos címen 1983-ban és 1988-ban (a Duna TV nemrégiben tűzte műsorára az évforduló kapcsán). Az egyik legjelentősebb munka már a rendszerváltás

után jelent meg 1994-ben, majd újrakiadva 2001-ben a *Corvina* gondozásában, ez Szabó Péter *Don-*

kanyar c. könyve. A szerző levéltári forrásokat, naplókat interjúkat egyaránt felhasznált a kötet megszerkesztéséhez; meglehetősen alapos munkát végezve. Visszaemlékezés Bártfai Szabó László *Az utolsó emberig* illetve vitéz Erdélyi Béla *Vér és acél* c. munkája 1988-ból, illetve 1999-ből, mindkettő hiteles ábrázolása a történeteknek. Legutóbb a debreceni *Hajja & Fiai* kiadó gondozásában jelent meg egy kötet az idei év januárjában az évfordulóra, ez Román István *A vörös kolostor* c. műve,

mely a szerző fronton és a fogságban szerzett tapasztalatainak és hazatérésének naplója. Persze a felsoroltak mellett még számos tanulmány, interjúkötet és szakmai munka jelent meg főképp a rendszerváltás óta eltelt időszakban.

A visszaemlékezés mellett némiképp elgondolkodtató még e szomorú emlékű évforduló a média miatt is. Január 12-én (vasárnap) sem a kereskedelmi televíziók, sem az elkereskedelmiesített *M1*, tehát az országosan fogható televízió-csatornák egyike sem tűzött műsorára semmit a témával kapcsolatban. Ha emlékeim nem csalnak, még a hírműsorokban sem említették meg. Csak az *M2 Aranyfüst* c. hagyományőrző műsora, illetve a *Duna TV* egy nagyobb léptékű összeállítása emlékezett meg a doni katasztrófáról.

Elüzletiesedő és agyonglobalizálódó világunkban nem ártana méltó figyelmet szentelnünk nemzetünk múltjára, hiszen annak feledésbe merülése a nemzeti identitás elvesztését, s a biztató kilátások

helyett csak a bizonytalan jövőt jelentheti, melyben műanyagkultúrán nevelt, elgépiesedett egyenberek élnek színtelen egyennapjaikat.

És még valami. Épp az évforduló napjainak környékén született döntés magyar katonák egy esetleges Irak elleni háborúban való részvételéről. Talán ez lehetett az oka a fel-

tűnő hallgatásnak, hiszen egy ilyen évforduló nem éppen jó ómen a „terrorizmus elleni keresztes hadjárat” kezdetén. Csak remélni lehet, hogy nem kerül sor mondjuk egy Tigris- vagy Eufrátesz-kanyarra. S remélhetőleg nem lesz belőlünk újra „utolsó csatlós” az agresszor oldalán.

Ezt üzenik a jelennek s az örökkévalóságnak mindazok a katonák és munkaszolgálatosok, kik a végtelen orosz mezők földjében alusszák örök álmukat.

ILLÉS ANDRÁS

Magyar páncélelhárítók a Donnál

Farsangozás

Minden reggel ugyanarra ébredsz, pedig mielőtt kinyitod a szemed, reménykedsz, hogy: „na, hátha majd ma, hogy ma biztosan meglátom a hónapok óta felhők mögé bújt nap melengető sugarait”. Persze aztán jön a nagy kiábrándulás, a remények újabb szertefoszlása, mert megint minden szürke és a világot (vagy legalábbis azt a kis csücskét, ahol Szeged található) vastag ködtakaró borítja. Általában ez megadja legtöbbször a nap alaphangulatát is. Pedig már itt a tavaszváró, télbúcsúztató farsang, a hagyományos népi játékok, álarcos alakoskodások ideje. Sőt! Az idén sajnos már véget is ért (március 4-én), hiszen vízkeresztől a húsvét előtti nagyböjtig terjedő időszak ez.

Farsang! Kimondom ezt a szót és rengeteg más eszembe jut róla. Legelőször is az illatozó, finom farsangi fánk, tetején a legkülönbözőbb édes lekvárokkal. Valójában ennek az édességnek mágikus erőt tulajdonítottak. Egyes helyeken az első kisült darabját eltették, megszártították, és ha év közben az állatok megbetegedtek, akkor a porrá tört fánkot keverték az ételükbe. Míg máshol a házat védte a szélvihartól. Nálunk a XIX. században terjedt el. Egyes felvidéki falvakban csak pampuskaként emlegetik.

De a nagy fánkkóstolgatás után kell egy kis mozgás is. Erre különösen jó alkalmat adhat egy karneváli felvonulás, melynek gyökerei az ókorba nyúlnak vissza. A régi római szaturnália-ünnepeket (hétnapos vigadalom a téli napfordulókor Saturnus isten tiszteletére) a kereszténység térhódítása után sem lehetett megszüntetni, így hát a szokások sajátos módon keveredtek. A jelmezes felvonulások

között különösen híres a velencei karnevál, amely a leglátványosabban őrizte meg a középkori jelleget. Húshagyó keddet (amely a *farsang farka*, azaz a farsang három utolsó napja közül is a legutolsó) Velencében már az 1200-as évek végétől hivatalos ünnepnek nyilvánították és az év legnagyobb ünnepének számított, amikor a felvonulók olyasmit is megtehettek büntetlenül, amit egyébként senki nem nézett el.

De nemcsak a karnevál az, ami a megfelelő testmozgást biztosíthatja ezekben a hetekben, hiszen itt vannak a pompás, csillogó mindenféle fényűzéssel teli bálok, illetve más elnevezéssel társas táncmulatságok. Nálunk a XVIII. század közepén a bécsi udvar vezette be a farsangi nyilvános bálozást. Táncok terén kezdetben a bécsi valcer, a cseh polka és a lengyel mazurka volt a kedvenc. A két világháború között többnyire a keringő és a csárdás volt a nyitótánc. A XX. század közepétől a bálok fokmérője az volt, hogy hány pár járta a nyitótáncot (kétszáz párnál kevesebb már bukásnak számított). Országszerte rengeteg helyen rendeznek bálokat, de Operabál (amikor az épület is átalakul) csak egy van. Viszont akkor azt is elmondhatjuk, hogy busójárás is csak egy van. Ez az egyik legismertebb ma is élő, Mohács környéki délszláv hagyomány.

Azt hiszem, hogy büszkének kell lennünk arra, hogy ilyen ünnepekkel, játékokkal, alakoskodásokkal (de leginkább sóvárgással) várjuk a tavaszt, hogy méltóképpen elbúcsúztattuk a mindent megdermesztő telet és várjunk kitartással, mert reményünk hamarosan beteljesül!

MÁRTI

Beszámoló a Tolkien-konferenciáról

2003. február 6-8-a között, a Magyar Tolkien Társaság szervezésében került megrendezésre *J.R.R. Tolkien a tudományterületek között: párhuzamok, szövegek, használatok* című konferencia, a Szegedi Akadémiai Bizottság székházában. A rendezvény fő célja az volt, hogy rámutasson: Tolkien szövegeivel nemcsak populáris szinten, hanem tudományos igénnyel is lehet és kell is foglalkozni. A konferencia előadói egyetemi, főiskolai, gimnáziumi tanárok, PhD-s és felsőoktatásbéli hallgatók

voltak, a különböző tudományterületekről (történelem, médiatudomány, zeneelmélet, nyelvészet, gender studies, irodalomelmélet, teológia, stb.) Kollégiumunkból Vernyik Zénó tartott előadást: *"Sárkány-bárkány, légy a mátkám": nőiség-konstrukciók A sonkádi Egyed gazdában* címmel.

A teljesség igénye nélkül kiemelném a konferencia főbb gondolatköreit.

A konferencián rengetegszer előkerült a tolkien szövegek olvasatának problémája, mivel nem minden esetben a szerző rendezte sajtó alá a műveit. Továbbá, ha a szövegeket olvassuk, felfigyelhetünk arra, hogy Tolkien maga arra hivatkozik, hogy a szöveg a Nyugatvégi Piros Könyv alapján készült, és ő maga is csak fordító volna, noha jól tudjuk, ő maga írta és teremtette ezt a sajtóságos világot. Felmerült a teremtés mibenléte és a gonosz szerepe, ami központi téma az író majdnem minden művében, valamint - részben ezzel összefüggésben - a szabad akarat kérdése. Emellett, mint felvetődött téma, kiemelendő még a történeti és kulturális hagyományokhoz való viszony mind a mi világunkban és a Tolkienében, továbbá a halandóság problematikájának, valamint a mitológiai gondolatoknak felvetése a tolkien szövegeken belül. Természetesen szó esett a különböző szövegek egymáshoz való viszonyáról, és a szerző életművében való elhelyezésükről. A konferencia résztvevői hallhattak részleteket a *Gyűrűk Ura* eredeti angol nyelvű rádióváltozataiból, abból is, amit

a filmben szereplő színészek közül azok, akik nem olvasták a művet, használtak; valamint elhangzott egy elképzelés arról, hogy lenne megjeleníthető a mű operaként. Természetesen elhangzottak hivatkozások arra vonatkozóan, hogy Tolkien ehhez a rendkívül gazdag saját mitológiai- és nyelvi világhoz mely kultúrák hagyatékát használta fel.

A konferencia sikerét bizonyítja, hogy a hallgatóság rendkívül aktív volt, amit az is bizonyít, hogy gyakran olyan viták indultak el, amiket az elnöklők alig bírtak megállítani, lévén idő kellett a következő előadónak is.

Azt hiszem, ennek a rendkívül hangulatos és gondolatgazdag konferenciának sikerült elérnie a célját; és rámutatott, hogy Tolkien nem a filmvásznon kezdődik és végződik. Ennek a világnak igenis vannak mélységei és szépségei, még akkor is, ha ezt egyesek a valóság elől való menekülésnek titulálják, ami teljességgel irreleváns, mert a valóságnak csak egy része a pillanatnyi érdek és a pillanatnyi helyzet, de ezen túl van még egy másik világ, ami élhetőbbé és emberibbé teszi az életünket...

BENEI FÉDRA

Busójárás 2003

Aki eme fantáziadús cím nyomán még nem jött volna rá: itten most bizony az idejél elűzéséről lesz szó. Ugyanis, megunván a Szeged utcáin terpeszkedő pizkosszürke hókupacokat, úgy döntöttem egy kedves barátnőmmel, a tettek mezejére lépünk. Mármint hogy segédkezünk kicsit a tavasz siettetésében. Mivel én már két alkalommal részt vettem a mohácsi busójáráson, tudtam, hogy ott direkt erre a célra kiképzett szakembereket találhatunk. Minden megvolt, ami a küldetés sikeréhez kellett: meleg ruha, némi pénz (kölcsonkértem), mohácsi csoporttárs, aki hajlandó elvállalni a házigazda szerepét... Ildi barátnőmnek még nem volt szerencséje eme nevezetes szertartáshoz, és megígértem neki, nagy élményben lesz része.

A biztonság kedvéért már szombat délután elindultunk Mohácsra (némi jobban körülmények között, mint a legutóbbi busójárásomkor – akkor egy kukaskocsit stoppoltunk le Szeged határában), nehogy lemaradjunk valamiről. A bajai Duna-híd után a vidék végre értékelhető formát vett fel, azaz megjelentek a dombok, ami ugye az Alföldre nem

igazán jellemző (a régi híd emelkedője nem ér). Ez nem annyira tett jót a busozás ellen időnként fellázadni hajlamos gyomrunknak, de kibírtuk valahogy. Sajnos sötét volt, mert egyébként Dunaszekcsőtől Mohácsig annyira szép a táj, hogy talán még a hányingert is elfeledtette volna. Probléma még a leszállásnál, pontosabban előtte adódott: ugye, megint a sötét. Nem láttam, hol vagyunk, ergo azt sem tudtam, hol kell megválnunk szeretett buszunktól (és utastársainktól, akik több ízben is besokkoltak gyöngyöző kacagásunktól). De röpké pánikhangulat után ezt is megoldottuk, és szerencsésen megérkeztünk.

Miután Via, a házigazdánk teletömött minket mindenféle földi jóval, és megkóstoltuk a házi készítésű Baileys-ét (na jó, megittuk a felét), esti városnézésre indultunk. Mivel hűvösek még ilyenkor a dunaparti esték, muszáj volt egy-két épületet belülről is megtekintenünk... És ha már bent voltunk, miért ne igyunk meg X üveg villányi kéoportót?

Másnap ennek megfelelően leszedált arccal ébredtem, úgy tizenegy óra körül. „Villámgyorsan” embert csináltam magamból (zuhany, kávé, ebéd, Baileys – szerintem tele van vitaminnal), majd útnak indultunk, hogy le ne késsük az egyórás átkelést.

Persze lekéstük.

Ha egyébként valaki nem ismerné a sztorit: a busójárás szokása ősi téltemető rítusok és egy török kori legenda keveréke. Annak idején, mikor a törökök betörték a városba, a mohácsiak a város mellett lévő szigeten kerestek menedéket. Nyilván nem akarták az egész további életüket ott tölteni, és azt sem, hogy a törökök gyakorlatozzanak rajtuk, így hát kénytelenek voltak kitalálni egy harmadik variációt. Ami pedig így hangzott: rettenetes szörnyeknek maszkírozva magukat, éjjel átteveznek a szigetről a Mohács felőli oldalra, hogy a betolakodók jól megijedjenek. És így is cselekedtek vala. A mutatvány annyira jól sikerült, hogy a törökök nagyon nagy sebességgel elmenekültek, a lakók pedig visszatérhettek otthonaikba. A hagyomány szerint ezt (is) ünneplik a sokácok (helyi szerb kisebbség) a tél elűzésén kívül.

Persze időközben turistalátványosság lett a dologból, két éve például a városháza előtti téren szóló sokác zenét időnként megszakította a Coca-Cola reklámszöveg... Ők voltak a busójárás fő szponzorai... De idén szerencsére ezt megúsztuk, csak az óriási tömeggel kellett keményen küzdeni.

Az átkeléskor a szigeti busók (több busó-tömörülés is van Mohácson) csónakon átteveznek a szigetről a Mohács felőli partra. Mikor először láttam, akkora hideg volt, hogy kénytelenek voltak a Bendegúz nevű kishajón átjönni, mert hozzáfagyott volna a kezükhöz az evező. Elég mókás látvány volt...

Miután átértek, a többi busóval együtt a Kóló téren gyűlnek össze (a kóló hagyományos sokác tánc), majd kezdetét veszi a felvonulás. Közben persze szól a zene, ágyúznak, táncolnak, egyszóval igazi farsangi hangulat kerekedik.

Nem írtam még le, hogy is néz ki egy vérprofi busó. A felszerelés legfontosabb darabja természetesen az álarc. Régebben sok híres álarckészítő élt Mohácson, hogy az utánpótlással mi a helyzet, arról fogalmam sincs. Sokféle,

rémisztőbbnél rémisztőbb maszkot lehet látni – aki Mohácson gyerekeskedik, később biztos simán végignézi a zombis filmeket. A maszk hátuljához szőrme (szerintem birkabőr) van erősítve. A busóöltözet felső része is szőrme (az állatvédők most ne figyeljenek ide), alul pedig bő nadrágot és valami bocskorszerűséget hordanak. Eléggé autentikus viselet, de idén kissé melegük volt... Amiről nem csak a sok prém, hanem a táskában ügyesen elhelyezett pillepalack is tehetett. Ez is szinte kötelező tartozék: nem nagyon láttam még olyan busót, akinek a táskájából/tarisznyájából hiányzott volna a jó kis házi bor – avagy pálinka.

Nos, a felvonulásnál tartottam. Itt eszünkbe se jusson, hogy csak úgy simán végigsétálnak a városban! Először is: csak egy részük választja a gyaloglást. Vonulnak még megfelelően felékesített kistraktorral, lovas kocsival, némelyek különleges alkalmatosságokat húznak maguk után... Az idej kedvencem a „Titokszoba” felirattal ellátott szekér volt, amire kukoricacsuhéból háromoldalú falat húztak fel. Hát igen, a busók is naprakészek. Szinte

mindegyik busójárműn volt valami tréfás felirat. Ízelítő: „Asszonyok, lányok, ide hamar, az öreg busó utódot akar!” Másodsor: a nézők sűrűn áldozatul esnek a busók mókás kedvének. Főleg a nőneműek. Időnként mi is menekülőre fogtuk a dolgot, de kevés sikerrel. Egyrészt a hatalmas forgatagban nehéz mozdulni, másrészt a busók erőssége a bekerítő hadművelet, legalábbis tapasztalataim szerint. Pár órán belül több volt a kabátomon a fehér szőrszál, mint a kabát.

A busókon kívül vonulnak még mohácsi, környékbeli, és külföldről érkezett néptáncsoportok, akik a kereszteződésekben táncra is perdülnek, ha épp van hely (és később fel is lépnek a városháza előtti színpadon), valamint jankelék. Ezek a bájos teremtések kiskölykök rongyokba burkolózva, akik régebben fűrészporról vagy hintőporral szórták, vagy ronggyal kitömött harisnyával csépeltek a fehérnépet. Ez viszont már meg van tiltva a turisták miatt.

A menet Mohács utcáin keresztül a Duna-parton köt ki, ahol is vízre bocsátják a telet jelképező koporsót. Ez eredetileg nem része a hagyománynak: annak idején kedden égették el a koporsót máglyán. De a turistáknak, ugyebár, nyújtani kell valamit. A keddi égetés természetesen maradt (a busójárás csütörtöktől keddig tart, de vasárnap jönnek a vendégek), felvonulással egybekötve, de ekkor csak a hazaiaké a terep. Egyszer szívesen megnézném – nem igazán hiányozna az a rengeteg ember.

Mi egy idő után otthagytuk a felvonulókat, hogy jó helyet tudjunk keresni magunknak a parton. De miután egy órán keresztül ácsorogtunk a jó helyen, és nem történt semmi (azon kívül, hogy jégtömbbé fagyott a lábunk és időről időre a Dunába akartuk vetni magunkat, amikor megszólalt az ágyú), feladtuk. Kerestünk egy helyet a közelben, ahol volt WC és Unicum. Sok busó is hozzánk hasonlóan gondolkozott: tele volt velük a kocsmá. De ezúttal atrocitások nélkül fogyaszthattuk el az életmentő Unicumot (tényleg át voltunk fázva!).

A következő célpont a Széchenyi tér volt (a városházánál), ahol is busóavatással és a polgármester ünnepi köszöntőjével csalogatták a népet. Hát, szép volt, jó volt, érdekes volt, de miután már harmadszor akartak a fejemre taposni szájba könnyököléssel egybekötve, nekem inkább riogatásnak tűnt a dolog. Szerencsére gyorsan véget ért mind az

avatás, mind a busók köszöntése, a tömeg oszladozott, mi nézelődtünk, és már itt is volt a máglyagyújtás ideje. Ilyenkor óriási máglyát raknak a téren, és miközben az óriási máglya óriási lángokkal ég, finom kis sokác zene szól, ami általában tömegméretű kólózáshoz és egyéb tánchoz vezet. Én már elég fáradt voltam, de nem tudtunk ellenállni a zenének, kénytelenek voltunk mi is beállni. Én nem sokat produkáltam magam (meg kéne tanulnom táncolni), de Ildi néptáncos múltjához illően ropta vagy két órán keresztül. Persze a busók is aktívan részt vettek az össznépi mulatságban: még a máglya fényénél is (ekkorra már besötétedett) ki-kiszúrták a nőnemű egyedeket, mint potenciális áldozatokat. Hihetetlen hangulat volt. Már majdnem az egész máglya leégett, mire az emberek abbahagyták a táncot. Mi is megtértünk a bázisra, hogy feltöltődjünk némi ennivalóval. Estére még bált terveztünk.

Rövid pihenő után visszavezetett utunk a városba. Ám hiába vártunk sokat a fűthető báli sátorból, mind a zene, mind a közönség hagyott némi kívánnivalót maga után. A Romantic koncertet „sajnos” lekéstük, pedig volt műsor is: a helyi roma kisebbség nagy hevületében szétkapott néhány padot és asztalt. Leültem egy ép padra, megtámasztottam magam valahogy, és a következő egy órában nem nagyon változtattam ezen a helyzeten. Néztem ki az arcából, és egy reggae-függő busón szórakoztam, aki Ladánybenére ropta az asztalon rendületlenül, amíg egy rendező le nem imádkozta onnan. Ezután hozzám vezetett az útja: megcsodálta a szipkámot, majd mulatozásra szólított fel. Egyébként egyre gyűltek a busók, gondolom, eddig mindenféle vendéglátó-ipari egységben pihentek ki a télűzés fáradságait. De számunkra véget ért a móka. Félholtan támolyogtunk haza úgy tizenegy óra tájékában, hogy aztán reggel ötkor csörögjön a vekker (nagy ellenségem), és ugyanúgy félholtan kimászhatunk az ágyból. Via apukája kiszállított minket a buszmegállóba, felvergődtünk a szegedi járatra, és kezdetét vette a hosszú, horrorisztikus utazás vissza az Alföldre, Szegedre, a hétköznapiokba.

Tanulság nincs. Menjetek, nézzétek meg! Nem mondok hülyeséget. Nem szoktam.

Ja, és köszönjétek meg szépen, hogy ilyen szép az idő!

Jucus

"Ha a szurkolókon múlna, már háromszoros bajnokok lennénk!" **- beszélgetés Tarczay Áronnal, a Móra Kollégium teremlabdarúgó-csapatának** **menedzserével az idénynyitó előtt -**

-Móra Nyúz: A kollégium futsalosai a megyei bajnokságban ősszel lejátszott öt mérkőzésen egy döntetlent értek el, és négyszer vesztesen hagyták el a pályát. Hogyan értékelnéd ennek fényében a csapat teljesítményét? Egyáltalán: miben volt más ez az ősz, mint az eddigi bajnokságok, ahol szerepeltünk?

-Tarczay Áron: Az előző félévben a menedzsment szempontjából a legnagyobb változást abban látom, hogy fizettünk - mert fizetnünk kellett - nevezési díjat, aminek a magam részéről annyira nem örülök, mert ez a továbbiakban problémákat is vehet föl. Őszintén szólva megint "túlélünk" egy félévet, megint játszottunk, és szerintem ez nagy eredmény, mert mindig kicsit borotvaélen táncolunk. Az eredmények nem jók, de eddig sem voltak azok. Ennek ellenére, amíg a csapatban ott van a lelkesedés, hogy minden meccsre ki tudunk állni, és amíg a szurkolókban ott van a lelkesedés, hogy eljönnek a meccseinkre - márpedig ez így volt ebben a félévben is -, addig szerintem, nem kell nekünk világverőknek lennünk. A célkitűzés továbbra is az, hogy minden meccsre álljunk ki és nyújtsuk a legjobbat, amit tudunk.

-MNY: Az idei bajnokságban nyolc csapat vesz részt. Jelenleg hármas holtverseny van a 6-8. helyen, három csapat is 1 ponttal áll - köztük a Móra csapata. Látsz-e reális esélyt a hatodik hely megszerzésére?

-T. Á.: Én nem akarok ezzel foglalkozni, mert az előző két bajnokságban is számolgattunk a végén és bíztunk abban, hogy sikerül feljebb lépni, aztán elszúrtuk az utolsó meccseket - szerintem többek között éppen emiatt. Számomra nem az a leglényegesebb, hogy a hatodik vagy éppen a nyolcadik helyezést érjük-e el. Én akkor leszek elégedett, ha azt látom, hogy mindenki a tőle telhető legjobb teljesítményt nyújtja. Most már pénzt is fizetünk azért, hogy a megyei bajnokságban szerepelhessünk; s tartozunk annyival azoknak, akik nekünk erre a pénzt biztosították, hogy a tudásunk legjavát nyújtjuk. Az nem jelent semmit, hogy nálunk erősebb csapatoktól kikapunk, mert tudni kell, hogy akik ebben a bajnokságban játszanak, azok heti több edzéssel készülnek és jóval összekottabbak, mint mi. Az a lényeg, hogy mi is ott

vagyunk és ezt a kollégiumot képviseljük.

-MNY: Milyen változások történtek a játékoskeretet illetően a télen?

-T. Á.: Hraskó Pisti kiment sajnos külföldre, ez érzékeny veszteség lesz a védelemben. Én is nagyon kíváncsi vagyok, hogy fogjuk pótolni... A védelemben egyelőre nem sok a bevethető ember, inkább támadóink vannak. Czipóth Feri lehetne védő Pintér Lajos mellett, de ő meg nem akar védőként szerepelni. Ha az elmúlt éveket nézem, mindig is a védelem volt foghíjasabb - gondolok itt például Halustyák Zoli távozására is, akit szintén el tudnék még hátul képzelni - és a támadóisorunkban volt bővebb a kínálat. Talán visszatér most Ladik Zoli is a támadók közé, ha visszakerül a kollégiumba. Annyit szeretnék még újdonságként megemlíteni, hogy most már két mezünk van, és ez nagy pozitívum. Szeretném meghonosítani, hogy az első számú mezünk, az újabb, a kék színű legyen. A második számú maradhatna a fehér, bár ott meg vannak hagyományok; én nagyon szeretném, ha a búcsúmeccsemen - akár idén lesz, akár jövőre - a fehér mezben játszanánk, mert mégiscsak az a hagyományos.

-MNY: Mit üzensz a szurkolóknak az új idény kapcsán?

-T. Á.: Egyértelműen azt, hogy csak így tovább! Az a teljesítmény, amit ők nyújtanak, ebben a bajnokságban példátlan - ha rajtuk múlt volna, akkor már háromszoros bajnokok lennénk! De pont az a nagyszerű bennük, hogy kitartanak a csapat mellett a gyengébb eredmények ellenére is. Mert jó csapatnak ugyebár könnyű szurkolni, az a legegyszerűbb a világon...

A futsal (vagy 4+1-es teremlabdarúgás) egyébként Szegeden meglehetősen népszerű. A kollégiumtól pár percre lévő újszegedi Sportsarnokban játszik az NB I-es Első Beton Szeged együttese (plakátjaikat rendszeresen láthatjátok az egyetemen); és itt fogadja ellenfeleit a másodosztályú Első Beton II, valamint a szintén NB II-es Charlton-Gellért is. Szeged adott otthont tavaly a magyar futsal-válogatott Európa-bajnoki selejtező

mérkőzéseinek. A megyei I. osztályú bajnokság mérkőzéseire a szintén újszegedi Gellért Szabadidőközpontban kerül sor, ami a Fő fasorral párhuzamosan, a Sportcsarnoktól kifelé futó Derkovits fasor végén található, s a 2-es busz végállomásáról, az Erdélyi térről 2-3 perces sétával könnyen elérhető. A mérkőzések csütörtökönként este 18 és 22 óra között kerülnek megrendezésre (mindig négy meccs), a belépés természetesen díjtalan.

A Csongrád Megyei Labdarúgó Szövetségben elkészítették már a tavaszi szezon sorsolását, nézzük tehát, mikor (és ki ellen) lép pályára a Móra csapata!

március 6. 20 óra: Móra - Inter Turbó

március 13. 20 óra: Móra - Malter II

március 20. 19 óra: Móra - Villbek

március 27. 19 óra: Móra - Börcsök Team

április 3. 20 óra: Móra - Malter I

április 10. 20 óra: Móra - Pázsit SE

április 17. 19 óra: Móra - Lubicka

április 24., később meghatározandó kezdés: ösről elhalasztott két meccsünk pótlása

A mérkőzéseinkre minden érdeklődőt, minden szurkolni vágyót nagyon sok szeretettel várunk - a csapat nevében elmondhatom, nagyon jólesik és nagyon sokat jelent a buzdítás! Aki pedig a kollégista fiúk közül kedvet érez ahhoz, hogy a gárdában szerepeljen, keresse meg Tarczay Áront a 2-es szobában, ő szívesen elintézi neki a szükséges papírokat és igazolást a szövetségben, aztán már csak egy sportorvosi, és jöhetnek a meccsek. Mert itt a március: jönnek a meccsek!

Utóirat – ami azért született meg, mert az újság megjelenése előtt lejátszottuk az első mérkőzést,

ahol szenzációs játékkal 5:4 arányban legyőztük a mórahalmi Inter Turbó együttesét. Azt kell mondanom, meghaltunk a pályán ezért a sikerért, ami az első ebben a bajnokságban, de reményeink szerint nem az utolsó. És nagyon jókor jött, mert lelkesen vághatunk neki a tavaszi sorozatnak. Álljon itt a győztes csapat (a sportújságban megszokottak szerint nagybetűvel kiemelve a legjobb teljesítményt nyújtók): DANKA B. – CZIPÓTH F., PINTÉR L., - BALIZS T., FORCZ T. Cserék: HALASI Á., RÁCZ T., SOLCZ L., KOVÁCS R. Amúgy maga a mérkőzés egyenlő erők küzdelmét hozta. 1:0-ra mi vezettünk, majd 2:1-re az ellenfél, 2:2-vel fordultunk. A második féldőben mindig mi szereztük meg a vezetést, de 3:3-nál és 4:4-nél még utolért bennünket a Turbó. Aztán megadtuk nekik a kegyelemdöfést! Gólszerzőink: Czipóth, Rác, Balizs, Solcz, Kovács. Ki kell még emelni, hogy a meccs végén a kapuban debütáló Danka Balázs szenzációs védések sorozatát mutatta be, megakadályozva a mórahalmiakat az egyenlítő gól elérésében...

Utóirat utóirata – ami azért keletkezett, mert bizony akadt problémáink a mérkőzés kezdésénél. 8 órakor ugyanis még csupán 3 játékosunk – Balizs Tibi, Forcz Tamás és jómagam voltunk a Gellértben Tarczay Áron menedzser társaságában. A többiek később érkeztek meg, s csupán a két játékvezető és az ellenőr – no meg az ellenfél jóindulatának köszönhetjük, hogy - 20 perces késéssel – lejátszhattuk a mérkőzést. Ezúton kérjük a menedzser, a szurkolók és a csapat időben érkező tagjai nevében a „későket”, hogy máskor a kezdésre legyenek kint a csarnokban, mert ha nem vagyunk meg öten, egyszerűen nem engedik játszani a csapatot. Az meg senkinek se lenne jó... Köszönjük!

PINTÉR LAJOS

Nb1.hu: miért?

Bár nem vagyok élsportoló – az előző félévben a kollégiumi bajnokságban edződő Kujbus Tamás FC kapusaként (disz)funkcionáltam - , mégis veszem a bátorságot, hogy futballügyekben megnyilvánuljak. Szeretem ezt a "cirkuszt", igaz, jóval kritikusabb vagyok ahhoz képest, amit nyolcévesen a 4,80 Ft-os, a praclimat kellemesen összekelő Népsport kézbevételekor gondoltam. Eszembe jutott a minap, hogy Pintér "Pinyó" Lajos nem is olyan régen (kikerestem a dátumot: a 2001. november 22-i számban) egyetlen

sportnapilapunkat ezen újság hasábjain a "foci sírásójának" nevezte. Rendszeres internet-használóként eszembe ötlött, hogy a kritika tárgyát a közkedvelt www.nb1.hu oldalra kiterjesztve a következő mottó lehetne írni: "Ássuk a sírt »onlájnosan« is!"

Ezt a kedves kis futballportált romantikus szemlélet hatja át: az, hogy a magyar focit még mindig jegyzik a világon. Annak fényében sem díjazható ez a szerkesztői hozzáállás, hogy nemcsak a tájékozta-

tás, hanem a hírverés korántsem könnyű feladatát is próbálják ellátni az oldal készítői. Ez a magyar futball – szomorúan írom le – nem érdemli meg a nagy felhajtást. Vegyük például a megszűnőfélben lévő klubok ügyét! Emlékezetem szerint korábban senki nem hullatott krokodilkönnyeket a Weber Ambrus edzette MTK női kosárlabdázóinak, illetve ugyanezen sportágban a Tursics-alakulatnak, azaz a Fradi lányainak a sanyarú sorsán, valamint, Kasziba István tanítványainak, a tatabányai Vértes Volán, majd az Eger női röplabda-csapatának elszegényedésén (előbbi gárda közvetlenül a bajnokság megnyerése után szűnt meg). Jómagam hagyománytisztelő vagyok, azonban a dicső múltra való hivatkozással nem látom értelmét akár a Vasas, akár a Dunaferri focicsapatának életben tartásának. Ez ugyanis az a Vasas, amelyik hónapokig fizet csillagászati összegeket egy Hámori Ferenc nevű alibizőnek, nem pedig az, amelyikben Farkas János, Bundzsák Dezső, Ihász Kálmán játszott... Hogy mennyire más a szerkesztők ízlése, mint az enyém, jelzi az egyik múlt heti hír is: *Kovács után Gellei a Rába partján*. Két illusztris vendége lesz a városnak. Kovács Attila, hírhedt ex-MLSZ-elnök és Gellei Imre kapitány illusztriságát illetően egyrészt az általuk felmutatott eredmények, másrészt az irántuk a 314 fizető néző városában feltehetően megnyilvánuló érdeklődés miatt lehetnek kételyeink, amely egyben megkérdőjelezi a fellevezetés hangzatosságát. Annak a február 27-i hírek az első fele pedig szinte hazugsággal ér fel, amely a következőket állítja Bognár György és Mészöly Géza franciaországi tapasztalatszerzése kapcsán: “mindkettőjük neve jól cseng még ma is a francia futballban: Bognár annak idején a Toulon, míg az ifjabbik Mészöly a Le Havre és a Lille játékosaként volt közönségkedvenc csapatánál.” Igen, feltételezhető, hogy fiaink vezető hírben fognak szerepelni a L'Équipe és a France Football hasábjain, azok után, hogy évről évre áramlanak be az olcsó afrikai és kelet-európai játékosok a gall ország piacára...

Nálam az abszolút favorit az volt, amikor tudatták, hogy a Zalaegerszeg ciprusi edzőtáborozásán a Nagy Lajos és Balázs Zsolt kapusedző által alkotott kettős nyerte az activity-vetélkedőt. Egy másik kedvencem az volt, amikor a honlap tudósítói lelkesen számoltak be arról, hogy a Sturm Graz edzésén a kétkapus játék közben mindkét magyar, Korsós György és Szabics Imre is a hálóba talált. Hasonlóan jót kuncogtam akkor, amikor az online-közvetítések sorában, ha jól

Summa summarum: a rivaldafény most sem hiányzik a magyar labdarúgók életéből, sőt érdemtelenül sok jut rájuk. Költői a kérdés: meddig még?

emlékszem a Fradi – Újpest volt a terítéken. De az is mosolyt csalt az arcomra, amikor a múlt héten azt olvastam: *A helyszínen tekintette meg a Sopron- Győr meccset Tamási Zsolt*. Ez a feleslegesen felduzzasztott magyar médiapiac egyik legnagyobb hibája: képes sokadrangú, említésre sem méltó információkat hírként eladni.

Most, a felkészülési időszakban “serules.hu”-nak is nevezhetnék az újságot, ugyanis zavarba ejtő részletességgel számol be az aranylábúinkat menetrendszerűen sújtó nyavalyákról; olykor szinte kórlapszerűen követhetjük végig egy-egy játékos gyógyulását: “Ferenczi megsérült – Ferenczi edzett, Komlósi megbetegedett - Felszakadt Tiber műtési hege – Videoton: továbbtámad az influenza – Koplárovcics tetanuszt is kapott.” Tulajdonképpen nem is maga a közlés ténye gondolkoztatja el a futballrajongót - normális futballkultúrával rendelkező országban helye van ilyen információknak - hanem az, hogy a honi fociélet hercegecskéi a pályán nyújtott teljesítményük ellenére is ekkora nyilvánosságot kapnak.

Mindenféle hírportál rendelkezik fórummal, s ez alól nem kivétel az nbl.hu sem, ahol az ezerarcú kommentálhatja a híreket. Nos, itt ebben nincs sok köszönet: a Fradi-, Újpest-, Kispest-drukkerek szellemi randalírozása értékelhetetlenné teszi sokszor az egészet: nyelvi izomagyúak írogatnak egymásnak, sokszor még olyan hírek kapcsán is, amelyeknek semmi köze nincsen az általuk kedvelt alakulatnak.

A *Kínai teszt* című rovat árulkodik futballistáink ízlésvilágáról, szellemi szintjéről. Számomra legárulkodóbb a kedvenc könyvek megemlézése, már csak azért is, mert jó hat-hét évvel ezelőtt napvilágot látott, hogy az éppen jó formában lévő francia első ligás Strasbourg keretéből majdnem mindenki rendszeres látogatója a helyi könyvtárnak. Sajnos nem vagyok előítéletektől mentes: az, hogy Bajzát Péter az *Egri csillagokat*, Böör Zoltán pedig a *Tüskevárát* említi kedvenc olvasmányaként, nekem nem azt sugallja, hogy számukra tényleg katarctikus élményt jelentettek ezek az egyébként tényleg nagyszerű könyvek, hanem azt, hogy az általános iskola óta nem túl sok időt töltöttek el olvasással. Urbán Flóri viszont ugyanebben a rovatban a *Háború és békét* jelölte meg. Hogy finoman fogalmazzak, a pályán mutatott viselkedés az ő esetében sem győz meg arról, hogy a célszemély az átlagfocistákhoz képest árnyaltabb szellemi kvalitásokkal bír.

P.T.

Húsvét előtt

„Ó béke! béke! legyen béke már, legyen vége már!” Azt hiszem, Babits ezen sorai nagyon aktuálisak manapság (is). Most is nem sokkal vagyunk húsvét előtt, és már szinte háborút kell megélnünk. Távol tőlünk, de mégis szinte naponta tudatosul bennünk, hogy nagyon közel van hozzánk. Igen az iraki háborúról van szó...

Óráról órára érezzük (éreztetik velünk), hogy ez a háború elkerülhetetlen. A konfliktus hónapok óta benne van a levegőben, de Washington számára nem létezik olyan tényező, amely miatt elállna a háború megindításától. Az iraki rezsimet is el kell ítélni, de ez nem lehet ok a fegyveres beavatkozásra. Ilyen elv alapján rengeteg ázsiai, dél-amerikai országot kellene megtámadni... Ki tudja, lehet, hogy ezekre is sor kerül majd egyszer ilyen-olyan ürüggyel. Washington számára sokkal egyszerűbbnek (gazdaságosabbnak!) tűnik egy háború. A béke olyan dolog egy kicsit, mint az egészség: csak akkor tűnik fel, ha nincs meg. Viszont ilyenkor már lehet, hogy késő. Ezt megelőzendő szinte az egész világon tömegtüntetések bontakoztak ki. Emberek milliói mentek ki az utcára, hogy tiltakozzanak. Ebben Európa élen járt. Az öreg kontinens legtöbb államában hangot adtak az emberek békevágyuknak. Különösen

Németország és Franciaország számít a háborúellenesség fő zászlóvivőjének. A földrészünkön is vannak azonban, sajnos, olyan országok, amelyek most is inkább egy másik hatalom érdekeit tartják szem előtt, mint a saját magukét. Ezen államok vezetői elfelejtik, hogy Európában vannak, és hogy itt kell boldogulniuk, és nem az amerikai külügyminisztérium előszobájában. Habár biztos szívesebben lennének ott inkább... Ezek a politikusok képtelenek szabadulni olyan rögeszméiktől, hogy ne egy másik ország csatlósai legyenek. Egyszer majd talán ez is megváltozik...

Pesszimista vagyok az egész kérdéssel kapcsolatban. Pesszimista, hiszen rengeteg ember fog meghalni ártatlanul; pesszimista, hiszen a háború után se fogja tudni senki garantálni a békét a térségben (még az amerikaiak sem); pesszimista, hiszen a médiumok ismét féligazságokat (se) fognak közölni a konfliktusról. Igazából azt hiszem mégis, hogyha a sajtó legalább kísérletet tenne az események objektív bemutatására, akkor se érezném sokkal jobban magam. Pesszimista vagyok, hiszen közel se vagyok biztos abban, hogy Irak az egyetlen kiszemelt célpont. Pesszimista, hiszen lehet, hogy mire megjelenik kollégiumi újságunk, a CNN már élő adásban közvetíti a háborús történéseket.

Azért egy kicsit mégis csak optimista vagyok. Mindezek ellenére hiszem, hogy az utolsó (utáni) pillanatban is történik valami, ami elkergeti a háború sötét fellegeit. Hiszem, hogy az évek óta szenvedő iraki nép megmenekül egy újabb csapástól, amely sokkal több „vért, verejtéket, könnyeket”, okozna, mint amit Nagy Britannia lakossága elszenvedett a második világháború idején. Mindezt leírva újra Babits sorai jutnak eszembe: „Ki a bűnös, ne kérjük, ültessünk virágot, szeressük és megértjük az egész világot” Így legyen!

Cigányul a jazz

Frankie Látó „nyomta” múltkor a Millenniumi Kávéházban. A terem tömve volt, ahogy egy koncerten lenni szokott. Füst nem volt, ahogy a Millenniumiban lenni szokott. És nagyon jó volt a zene, ahogy... (ízlés szerint). Szóval ennek az estének számomra egy nagyon fontos üzenete volt. Az, hogy a műfaji határok nem is olyan fontosak, és ami jó, az mindenhol, minden stílusban, minden hangszeren jó. Látó szinte mindent játszott. Sikoltott a hegedű a kezében, mormolta a jazz taktusokra a roma szavakat, reppelte a cigány zenét (bizony, bizony!), szabadjára engedte a kongást, aki az eksztázisig ütötte, simogatta, szerette és verte a dobokat, csilingelt, és megénekeltette a népet! És a közönség reagált. Hálásak voltak ezért a fantasztikus csodáért, amit már mindenki átélt valamilyen módon. Megnevezni nem tudom, de ez a lényege a zenének, a táncnak, az éneknek, és bárminek, amivel te kifejezed magad, és élvezettel teszed ezt, mert érzed, hogy a másik is érzi. Akiket sajnálhattunk ezen az estén, ők a gitárosok voltak, hiszen szegények alig jutottak húrhoz. Amikor pengettek, az valóban a közös zene része volt, de ennek az estének két főszereplője volt: a hegedű és a konga.

MOLNÁR EDIT

KAJCSA SZILÁRD

Gyűlölöm, hogy dohányzol

Ez egy csendes, magányos kirohanás, melyet egy dohányfüstben eltöltött nap után öntöttem digitális formába. A helyzet nem mindig ilyen rossz, mint ahogy itt leírtam, de mindenképp be szerettem volna mutatni, hogyan érzi magát mostanában a kollégium lakóinak egy igen jelentős része. A téma különösen a „dohánykommandó” legutóbbi kiszállása után érdekes, hiszen az - úgy tudom - mindent rendben talált, pedig a „bőrömn” érzem, hogy semmi sem változott az ezt megelőző látogatáson kiszabott bírság óta. Írásommal kapcsolatban persze egy dolog magától értetődik - ahogy egy kedves barátom mondaná: akinek lemmingje, ne vegye magára. Tehát.

Ma egész nap füst volt a folyosón. Beleivódik a ruhámba, átkúszik az ajtó alatt és még a szobában sem tudok menekülni előle. Az egész kollégiumban cigizel, hisz itthon vagy. Én pedig csak szeretnék itthon lenni.

Rászoktál, mert egykor úgy érezted, kimaradnál valamiből, ha nem bújnál a szünetben a többiekkel az iskola kazánháza mögé. Lehet, hogy akkor igazad volt. Most viszont állandóan ott lóg a cigi a szobában, már társaság sem kell, szívod egyedül, mert nélküle nem jó semmi. Legalább is úgy érzed. Megnyugtat és összerendezi a dolgokat. Vagy épp akkor szívod, ha társaságban vagy, mert a XXI. században még mindig sikk dohányozni. Vagy, mert így könnyebb elviselni, hogy mások is szívják. És nyilván ezer oka lehet még annak, ha valaki dohányzik. Azt is tudod, hogy bár a szakértők mindenfélét beszélnek és sokszor egymásnak is ellentmondóak a bagó hatásáról szóló vélemények, abban azért megegyeznek, hogy senkinek sem használ. Kivéve talán a dohánygyárakat. Mindegy, jogod van dohányozni - nem vitás. Ez egy szabad ország. Mindenki úgy veri el a pénzét, ahogy tudja, és úgy mérgezi magát, ahogy neki tetszik.

De ettől én még gyűlölöm, hogy dohányzol. Nem bántalak veled, engedd hát ezt meg nekem. Csendesen tűröm, hogy az arcomba fújod a füstöt a folyosón, a konyhában, a vécén, a buszmegállóban, a kocsmában, és ha néha megkérdezed zavar-e, még én érzem magam bunkónak, ha azt mondom igen. Különcnek érzem magam, mert nem dohányzom. Bizonyára így is van, hisz az emberek többsége ezt érezteti velem és a jogaim (pl. az önrendelkezéshez, jó életminőséghez való jogom) valahogy nem annyira fontosak a közösség számára, mint a dohányosokéi. Önként csatlakoztam egy érthetetlen elveket valló kisebbséghez, hát vállaljam a következményeit. Pedig nagyon egyszerűen meg tudom magyarázni, miért nem szeretem a dohányfüstöt: zavar a szaga és kaparja a torkom. Na jó, lehet, hogy ez nem igazán nyomós érv; van hát egy kissé patetikus, létkérdés-jellegű indok is: az orvosom már 14 éves koromban megmondta, hogy mi-ben fogok meghalni, mikor a röntgenfelvételemre pillantott. Elhiheted, nincsen szükségem még egy tüdő-rákra is. Folyamatosan kárt okozol nekem, és én nagyon erősen próbállak nem utálni érte.

Erre azt mondd, a dohányzás a közösségi lét velejárója, aki pedig nem bírja a stresszt, költözzön al-bérletbe. Ekkor elfognak az érveim. Magamban még azt gondolom: ha csak az én fürdővizembe vagy képes pisálni, akkor nem vagy elég civilizált. De ezzel a megállapítással már igazán nem megyek semmi-re.

Tehetetlen vagyok. Legfeljebb annyit tehetek, hogy próbálok minél kevesebbet mozogni a kollégium közös tereiben. Próbálok minimalizálni az oxigénfogyasztásomat, mert a levegőben úgyszólván füst tölti meg a helyét. Próbálok próbálok, de csak emészt a düh, egyre antiszociálisabb leszek. Lassan nem moz-dulok ki többé a szobából. Esetleg majd - úgymond - megszűnök létezni a dohányzó társadalom számára. És akkor megkérdezed a többiektől, akikkel még mindig úgy érzed magad, mint egykor a kazánház mö-gött, hát ebben a szobában meg lakik egyáltalán valaki? Nem biztos, hogy akarom, tudd, ki lakik itt. Sok-szor arra gondolok, hogy már most több választ el minket, mint hogy te dohányzol, én pedig nem. Őszin-tén remélem, hogy nem így van.

Istent játszva

Tömeg, füst, ragacos padló, semmi oxigén, kígyózó, lökdösődő sorok a ruhatárnál, a bejáratnál – hasonlóan a kellemetlen szagokkal kiegészített toalettnél, és ugyanazok a megszokott zenék. Ismerős? Igen, ez mindannyiunk kedvenc klubja, a miénk, a leendő értelmiségé. És mi az, ami még feltétlenül hiányzik a felsorolásból? A biztonsági emberké! Mindenki hallott már rémtörténeteket róluk, amik mégsem rettentik el az elszánt bulizni vágyó egyetemistákat. (Ez a cikk sem ebből a célból íródott!) Ezek a magas szinten kiképzett (de leginkább kigyúrt) férfiak minden este gondoskodnak néhány fiatal „szórakozásáról”.

Ha éppen edzőcipőben indultál el bulizni, de éppen téged szúr ki az egyik, akkor már esélyed sincs bejutni a hőn áhított helyre. Eközben a bent lévők minimum ötöde szintén sportcipőben ropja, de ez nem számít.

Ha éppen melegítőalsóban szeretnél belépni ama szent helyre, de éppen téged szúrnak ki, akkor aznap már te sem fogsz bejutni, miközben a bent bulizók egy része szintén sportruházatot visel, de ez sem számít. Hogyha te éppen ennek a fiatalnak vagy a kedvese, és

te vállalod a kockázatot, hogy a párod nélkül is bemész az oroszlán barlangjába, te sem fogsz bejutni. Bocs!

Ha azon szerencsések egyike vagy, akik bejuthattak, de az egyik biztonsági őr szerint rossz helyen állsz, minden szó nélkül arrébb fog tenni – némi fájdalmat okozva ezzel neked. Lehet, hogy nem nézi ki belőled azt az IQ-szintet, amivel az ember már képes felfogni egy kérést (vagy inkább parancsot?).

Ha te is bent vagy, az még megeshet veled, hogy egy kicsit spicces állapotba kerülsz. Ha emiatt esetleg koordinációs gondjaid támadnak, segítségedre siethet az egyik Ember, nyakon ragadhat – csak hogy el ne ess –, és „nemes” egyszerűséggel arcon üthet – csak hogy tudd, ki az Úr!

Mindezekért az élményekért fiatalok százai képesek sorban állni esténként. Ugyanis a hely népszerűsége nem csökken. Hisz' mindenki oda jár! Te miért tennél másként? *Ezt ők is tudják...* A végére egy kis ráadás: ha te a HSZI-n nem kaptál ingyenes belépésre jogosító kártyát, mert épp elfogyott, viszont a diákigazolványodon jelezve van, hogy melyik kar hallgatója vagy, nyugodj meg! Ez sem fogja Őket meggyőzni arról, hogy te ingyen bemehetsz Oda, és ezért a rengeteg élményért még fizethetsz is. *Kész cirkuszt!*

- MAUGLI -

Élt az erdőben egy csapat kis mókus, vidámak és gondtalanok voltak. Szorgalmasan gyűjtögettek a makkot télire. Egy nagyobb fa odvában rendezkedtek be, hogy aztán a hideg közeledtével együtt vészeljék át a telet. Olyankor mindig sokat játszottak, énekeltek, nagyon jól szórakoztak. Nagyon szerették egymást, bíztak is egymásban, az utolsó falatokon is mindig megosztottak.

A fa alatt, a szomszédságban élt egy magányos vaddisznó. Egyedül túrta a földet a leesett makkokért. A mókusok kedvesek voltak vele, néha még el is szórakoztatták, és mindig juttattak neki egy-két finomabb falatot. Próbálták bevonni a játékokba is, de a disznó mindig olyan goromba és aljas volt velük, hogy letettek róla, békén hagyták, had főjön a saját levében.

Egyre jobban haragudott a mókusokra, mert eleették előle a makkot, – legalábbis ő így gondolta – és mert nagyon vidámak voltak. Egyre dühösebb lett az ősz közeledtével. Túrta, túrta csak a földet a fa körül addig, míg egy szép napon az kidőlt. Az odúlakók nagyon megijedtek, de szerencsére épségben megúszták a „balesetet”. A vaddisznó aljas képpel ajánlott nekik egy alacsony fát, ahova behordhatták a télire összegyűjtött ételmet. A mókusok örömmel elfogadták a segítséget, készek voltak újra barátságot kötni vele. Még segített is nekik, a mókusok pedig adtak neki egy nagy kupac makkot cserébe. Kicsit erőlködni kellett,

A mókusok és a vaddisznó

hogy tényleg elfogadja. Miután elkészültek, elbúcsúztatták a nyarat és a kidőlt fához mentek énekelni, táncolni.

Több se kellett a vaddisznónak. Elhordta a makkokat, amíg senki nem látta. A multság végén az odúhoz siettek a mókusok, s észrevették a hiányt. A vaddisznó persze tagadta a vádakat, ő semmit sem látott és minek is neki ennyi makk. De a mókusok nem hittek neki, nem törődtek vele. Nem is szóltak többet a hazug, aljas állathoz. Kerestek egy magasabb fát és gyorsan, rendezetten nekiláttak, hogy elegendő eleséget gyűjtsenek.

A vaddisznó a makkal teli rejtekhelyére húzódott és száján gúnyos mosollyal falatozni kezdett. Az egész telet végigette. Nem csoda, hogy amikor a vadászok jöttek, már olyan hájas volt, hogy el se tudott menekülni. Így ez lett a vége. A vadászok könnyen végeztek vele.

Tavasszal a mókusok vidáman dugták ki a fejüket a cinkék hangjára. Kicsit soványabbak voltak, mint tavaly nyáron, de ez nem zavarta meg vidámságukat.

A vaddisznót nem kereste senki.

Mi ebből a tanulság? Nincs. Éhes disznó makkal álmodik, jóllakott meg semmivel. Ha egyáltalán tud aludni.

TIDZSE

Ki a legény a gáton?

Szolnokon dolgozom. 48 kiló vagyok, de véradáskor 52-nek mondom magam. Szabadságom első napján, Szegedre érkezésem után néhány órával véradásra megyek a Károlyiba. Nem az ajándék képeslapért teszem, ami a koliban várt - szép gesztus, semmi több. Nem az ingyen sör motivál, amelyet beválthatok a JATÉ-ban, vagy az élelmiszercsomag. Nem mások elismerése miatt teszem, hanem önmagamért.

1 órával a kezdés után én vagyok a 4. ember, a 3. lány. Nagyon nem akarják elhinni nekem, hogy 52 kg vagyok, de buzgón bólogatok, a teremben meg nincs mérleg. Felveszik az adataimat, megszűrik az ujjam - először határérték alatti (pedig 1 hónapja szedem a vitaminokat a véradás miatt), de kiderül, hogy a hidegben kevesebbet mutat a műszer. Megkapom a csomagot: csövek, tűk, zacskók. Nincs tolongás, 4 ágy közül választhatok. Legutóbb a bal volt, legyen most a jobb! A belövést meg sem érzem. Utána a műsor már ismerős. Annyira vékony a vénám, hogy azonnal eldurran. Még abba lehetne hagyni. Helyette leül mellém egy ápolónő, markolgatja a karom, tologatja a tűt, én meg „pumpálok” szorgalmasan. Elmondja, hogy a fiatalok közül nagyon kevesen adnak vért, és azok között is többségben vannak az olyan kicsi lányok, mint én is vagyok. Meglepődik, amikor megtudja, honnan jöttem, mit csinállok, és hogy hozzájuk vezetett az első utam. Kb. 10 perc telt el, amikor olyan történik, mint még soha. Kezdek szédülni. Szólok. Hirtelen öten vesznek körül, a lábam az égnek mered, a főorvos asszony a homlokom törölgeti vizes ruhával és döntik belém a málnaszörpöt. Ja, én meg „pumpálok”. Pár pillanat alatt elmúlik a szédülés, a zacsi mégsem telik. Azon gondolkodom: vajon miért nem rúgnak ki innen, miért ugrálnak itt körülöttem, de magamtól rájövök: ezeknek az embereknek nagyon nagy szükségük van rám, pontosabban a véremre! Annyira nagy a hiány, hogy kénytelenek vállalni a nehézségeket, kénytelenek elhinni a ránézésre is feltűnő hazugságot, és sajnos öten is ráérnek foglalkozni az én „nyavalyámmal”.

Az ápolónő arról mesél, hogyan tartósítják majd a véremet, hogy 3 részre különítik el és kellő vizsgálatok után lehet, hogy 3 ember kapja majd meg aszerint, kinek mire van szüksége.

25 perc után végre kiveszik a tűt. Már tudom a további műsort: 1 hónap lila folt az alkaromon, tompa fájdalom a karom mélyén, ha felemelem, vagy hirtelen mozdulatot teszek. És a dicsőség: megint megcsináltam, van igazolványom is róla; hívnak, ha szükség van rám, és én menni fogok, mert számomra ez csak egy kis kellemetlenség, ha a mérleg másik oldalán 3 ember élete áll.

ÓNODI BARBARA

Felhívás

A Kollégiumi Bizottság felhívja a fényképész és vállalkozó kedvű kollégista hallgatók figyelmét arra, hogy szeretnénk a Móra kávézóban fotókiállítást rendezni a kollégisták munkáiból. Kérjük azokat, akik szeretnék munkáikat kiállítani, jelentkezzenek a kollégium igazgatójánál, vagy a kollégiumi tanáránál további egyeztetés végett!

Pályázati kiírás

A Kollégiumi Bizottság pályázatot ír ki az évente megrendezésre kerülő Morgilla pólóinak megtervezésére.

A pályázó feladata, hogy készítsen egy olyan Morgilla-logót, ami az idei év ezen eseményét kifejezné, és amit a pályázat megnyerése esetén, az idei pólókra nyomtatnánk.

*Pályázat, logótervek leadási határideje:
2003. márc. 31.*

Az első helyezett 5.000,- Ftos könyvtalványban részesül!

Gasztronómia

Nagyon örülök, hogy elindult ez a főzőcske-rovat. Mivel mesteri szakács vagyok közismerten (szobaszerte...), és többen is buzdítottak rá (vagy azt is csak álmodtam?), ezennel belekezdek terveim szerint többrészes konyhaművészeti ámokfutásomba. Elsőként egy igen komoly művészeti irányzatot szeretnék bemutatni, melynek kifejtése, tudatos és következetes irányzattá emelése szerény személyemhez kötődik. Ez nem más, mint a **konyha-minimalizmus**.

Az irányzat gyökerei az életnek arra az alapkérdésére vezethetők vissza, melyet az egyszeri kollégista a tökéletesen üres polcokon és kongó hűtőben szénézve tesz fel szombat délután, amikor még a bolt is zárva: "na de mit lehet mindebből készíteni"? A konyha-minimalizmus alapelvei tulajdonképpen megegyeznek a más művészeti ágak (festészet, film, zene, stb.) megfelelő irányzataival: használjunk minél kevesebb alapanyagot, és természetesen jöjjünk ki minél olcsóbban. A konyhai változat ideálja ezeken felül, hogy lehetőleg az összetevők közül minél több folyékony, szemcsés, ill. porállagú legyen.

Közismert példa a **tejbegríz**. Elkészítése teljesen triviális, de mivel nem egy illetővel találkoztam már, akik soha életükben egy teát sem főztek még, talán nem haszontalan mégis leírnom: tehát a forró tejbe beledagoljuk a búzadarát (fél literbe 4-6 evőkanállal) és a cukrot (1-2 evőkanál), majd továbbfőzve folyamatosan keverjük, nehogy összecsomósodjon vagy leégjen. Hűlés közben megdermed, a tetejére szórhatunk cukrozott kakaóport vagy fahéjat (művészileg ez már ront az alkotás értékén, természetesen az élvezeti értéket attól még növelheti). Menzai méretű adagonként kb. 30-40 Ft-ból jön ki.

Na jó, de mi van, ha nincs otthon - mondjuk - tej? Ekkor már az egzotikum felé kacsintva készíthetünk például halavát. A **halava** egy eredeti indiai étel, a krisnások (bocsánat, Krisna-tudatú hívők) előadásai (melyeket szerte plakátolnak a városban) után ezzel traktálják a nagyérdeműt "Indiai ételkóstoló" címen, ne gondoljuk, hogy azért, mert smucigok, valójában ők is az elvont művészeteknek hódolnak a konyhában. Szóval néhány evőkanálnyi búzadarát folyamatosan keverve, elvileg vajon (kevés étolajjal éppoly tökéletes) halvány barnára pirítunk. Mellette kis edényben 0,5-1 liter

cukrozott vizet fölforralunk, majd a forró darára zúdítjuk. Ezután már le is lehet venni a főzőlapról, lefedve hagyni, hogy kihűljön; és a dara megszívja magát. Ha eltaláltuk a víz mennyiségét, éppen megszilárdul. Kis merőkanállal fagyigombócszerűen kiszedve tálalható. Egy fő kb. 20 Ft-ból jóllakik.

Ha minden kötél szakad, és a hónap végéig már csak fillérjeink maradtak, néha ehetünk **kukoricakását** is. Ehhez egyszerűen két-három evőkanálnyi kukoricadarát kell enyhén sós vízben főzni, főzni, néha pótolni rajta a vizet, mert iszonyat sokat megiszik, és közben csak duzzad, duzzad... Egy teáskanálnyi tejföllel megbolondítva sokat dobhatunk rajta. Ha valamelyik polcon találunk még ki nem ürült fűszeres zacskót, a kását tulajdonképpen bármivel ízesíthetjük a borstól, paprikától kezdve a köményen át a vegetáig. 10 Ft-ból még a szobátársakat is megvendékelhetjük. (Vigyázat, noha az éhséget kiválóan csillapítják, tápérték tekintetében a fenti költemények nem mondhatóak kifejezetten teljesnek!)

Térjünk át egy sokkal egészségesebb területre: egy előrelátó kollégista zugtartalékában mindig található némi **rizs**. Na, nem ám az előre csomagolt félkész luxuscikkre gondolok, hanem a mezei, kilós kiszerezésre. Ezt főzés előtt nagyon alaposan át kell mosni, míg a ráöntött víz egészen átlátszó nem marad. Az igazi párolt rizshez kb. kétszeres mennyiségű sós vízben lefedve kell fölforralni (a melegítés elején egyszer felkeverni, akkor nem ragad le), majd kis fokozaton (fedő alatt!) még öt-tíz percig főzni, a végén hagyni kigőzölni. Ekkor tökéletesen puha, a legkevésbé sem ragacsos rizst kapunk. Teljesen más az eredmény, ha a száraz rizst kevés olajon kevergetve világos barnára sütjük, majd eztán öntjük föl vízzel, és azt lefőzzük róla.

A rizst persze nem kell magában ennünk, vegyünk hozzá néhány szál nyers **zöldséget**! Szóba jöhet itt sárga- és fehérrépa, hagyma, zeller, zöldborsó, zöldbab, krumpli, szójakocka, de néhány szem gomba is különlegessé teszi az ételt. Ezeket megpucolva és kb. egycentis darabkákra vágva forró olajon megdinszteljük, esetleg kevés vizet aláöntve tovább pároljuk. (Az összetevőket a puhulási sorrendet figyelembe véve tegyük az olajba, először a répát, zellert és krumplit, majd a hagymát, végül a borsót, stb.) Fűszerezhetjük magyárosan

paprikával, borssal, fokhagymával, tehetünk bele kevés sűrített paradicsomot és köményt, vagy paradicsomot és szurokfűvet (oreganót), illetve bazsalikomot, de akár keletiesen gyömbérport, kurkumát, curryt, sötét szójaszószt és fokhagymát is. Egy teáskanálnyi, vízben kikevert lisztet sütés közben beleöntve egy kicsit besűríthetjük a zöldségeken maradó szaftot. A rizsszel összekeverve egészen változatos étrendet alakíthatunk ki ezek variálásával. Egy menzai méretű adag ára kb. 40 Ft.

Végezetül, szemléltetendő, hogy a konyha-minimalizmus nem csak szükségből elkövetett olcsó ételek előállítására alkalmas; lássunk egy ínyencséget is! Akár megbecsült vendégünket, kedvesünket is megvendégelhetjük a koliban egy jól sikerült **hortobágyi palacsintával**. Ezt eredetileg - ugyebár - hússal töltik, de most a reform étrend és a minimalizmus jegyében vegyünk inkább szója granulátumot! Ebből egy harmad zacskónyit (60-70 g) szokásos módon áztassunk vegetás vízbe. Olajban süssünk üvegesre egy kis fej apróra vágott vörös-

hagymát, majd öntsük rá a szóját! Paprikával, borsal, fokhagymával és kakukkfűvel ízesítjük, tulajdonképpen hagyományos pörköltet főzünk. Mindezek előtt vagy közben kisütünk úgy tíz palacsintát (ennyinek a tésztájába két tojás, kb. 25 deka liszt és egy csipet só kell, cukrot még véletlenül se tegyünk bele). A szójapörköltből szűrővel vagy kanállal kiszedegetve és lecsorgatva kivesszük a szóját (minél kevesebb szaft maradjon rajta), és a palacsintákba töltjük. (A közepébe kell rakni és négyfelől ráhajtani a tésztát, így négyzet alakú palacsintákat kapunk.) Egy pohár tejfölbe egy teáskanál lisztet kikeverünk, és ezzel behabarjuk a hátramaradó szaftot – ez lesz az öntet. Ára palacsintánként 20 Ft alatt van, ezekből egy fő három-négygel degeszre eheti magát.

A következő számban (ha minden jól megy) a kínai konyha a kollégiumban megvalósítható adaptációjáról írok némi ízelítőt és kedvcsinálót. Addig is jó étvágyat!

BÁCSKAI ZOLTÁN

Sárgarépa torta

Egy kis bevezető, a kétségek elkerülése végett:

Gondolom, amikor először olvastátok a címet, elszörnyülködtetek, hogy ez meg mi, hiszen ékes hazánkban nem igen terem ilyen sütemény a cukrászdákban. Biztos az is eszetekbe jutott, hogy egy mestercukrász kell az elkészítéséhez. Ez nem így van. Mert ahonnan ez a torta származik (from England), ott mindennapos desszertnek számít, és már bizonyítottan elkészíthető egy kollégiumban is, erről kérdeztétek csak a 16-os szoba lakóit! A ködös Albionban pedig nemcsak ezt az egy elkészítési módot ismerik, amit most Elétek tárok, hanem számtalan módon kipróbálták már. Aki ezekre kíváncsi, az látogasson el a www.deliasmith.online.co.uk honlapra! Itt persze nemcsak a répatorta receptjét találhatjátok meg, hanem sok más ízletes angol ételleírást, amelyek határozottan eloszlatják azt a tévhitet, hogy az angolok ízetlenül főznek. De arra fel kell készülnötök, hogy egy teljesen más ízvilágot fogtok megismerni, ha elkészítitek a tortát. Szóval éljen a nyitottság és a kalandvágy! (mármint a gasztronómiában)

Hozzávalók:

- 20 dkg liszt
- 4 tojás, elválasztva
- 20 dkg margarin
- 20 dkg cukor vagy 25 dkg barna cukor
- 1 narancs reszelt héja
- 17 ml citromlé
- 10 dkg reszelt mandula
- 17 dkg apróra vágott dió, de lehet mazsolával helyettesíteni
- 30 dkg reszelt répa, lehetőleg fiatal
- 1 sütőpor

A torta tetejére krém:

- 20-30 dkg zsíros, kenhető, ömlesztett sajt
- ízlés szerint porcukor és citromlé

Az ördögös elkészítési folyamat:

Először is fogtok egy jó nagy tálat, amiben sokmindent össze lehet kavarni. Ebben a lágy margarint (nem olvasztottat) összekeveritek a cukorral úgy, hogy a massa állaga a vattacukorra emlékeztessen! A szétválasztott 4 tojássárgáját belerakjátok. A kimaradt fehérjét pedig nehogy kidobjátok, mert még szükség lesz rá! Ha van a közeletekben egy erős karú kuktajelölt, akkor adjátok neki oda, hogy kemény habbá verje fel. A felféréshez nem kell cukor!

A margarinós-cukros-tojásos masszába belereszelitek a narancshéjat és hozzáöntitek a citromlevet. Jól össze kell dolgozni ezt a kutyulékot, de még így is előfordulhat, hogy egy kicsit darabosnak fog tűnni a margarin és a citromlé kölcsönvagy inkább nem kölcsönhatása miatt! A következő adalék és keverési fázis: a reszelt mandula, a dió vagy mazsola, és a lényege az egésznek: a reszelt répa, de ezeket ne hagyományos módon keverjétek bele, hanem inkább lapátoljátok, olyan módon, hogy alulról fordítjátok egymásra a masszarétegeket. Így a mandula és a dió nem fog

leülni az aljára. Mindezek után következik a sütőpor, az erőskezü kukta által felvert kemény tojás hab és legvégül a liszt, amit szintén célszerű „lapátolni”.

Egy kb. 25cm átmérőjű tortaformát a előkészítetek a sütéshez: kivajazzátok, kilisztezték. A masszát ebbe a formába öntitek, alufóliával letakarjátok a világ szeme elől! Majd másfél óráig lassú lángon sütitek, de közben ne nyitogassátok a sütőt, mert össze fog esni a tészta. Ezt saját tapasztalatból mondom, mert túl kíváncsi voltam, hogy alakul a különlegesség. Miután megsült, hagyjátok a sütőben kihűlni, és csak ezután kerül rá a tetejére a krém! A krém elkészítése is nagyon egyszerű: egy tálban addig keverem a sajtot, a porcukrot, a citromlevet, amíg el nem tűnik a jellegzetes sajtíz és krémes állagú nem lesz. Csak akkor kenjétek meg vele a tortát, miután kihűlt! A tetejét sokféleképp lehet díszíteni: egész dióval, mandulával vagy esetleg répával.

Jó étvágyat kívánok hozzá!

CZÁR DÓRA

Körkérdés

Immár másodszor jelentkezik ez a rovat. Ami most minden bizonnyal leginkább foglalkoztatja a világ sajtóját és a közvéleményt, az az iraki háború. Először erről kérdeztem kollégiumunk lakóit, másodszor pedig arra válaszoltak a megkérdezettek, hogy mit gondolnak a női katonai ruhadívatról.

Bakonyi Péter (V/19)

- Úgy tűnik, hogy lesz háború, még hozzá hamarosan, mivel a szakértők szerint „a jenkiknek” el kell kezdeniük legkésőbb március első hetében, ha az időből nem akarnak kicsúszni (ti. annyira meleg lehet, hogy az amerikai katonák nem bírják). Remélhetőleg minél előbb vége lesz, és minél kevesebben halnak meg benne.

- Szerintem jó, olyan katonás, de jól áll nekik.

Lévai Rita (36/a)

- Először egy szórólap jut eszembe: „szegedi demonstráció a békéért”: vajon a „Bush bácsit” mennyire fogja érdekelni, hogy mi itt százan, ezren, akármennyien tüntetgetünk, gyertyát gyújtunk... Másodszor pedig a Heti hetesből hallottam, hogy Bush Road Showra indul, amelynek célja a háború népszerűsítése. Ez Kossuthot juttatja eszembe, de

mégis az mennyire más volt! Azt a toborzást értettük, de Busht?!

- Felőlem mindenki azt hord, amit akar, de érdekes, hogy pont most választották ezt a divatot.

Bruckner Zoltán (6/b)

- Van háború? Még nincs! De lesz...

- Mindenki saját maga dönti el, hogy mit visel.

Pintér Lajos (9/a)

- Truman 1947-ben az amerikai kongresszus előtt a következőket mondta: „Olyan országok (ti. Görögország és Törökország) fölött arattunk győzelmet, amelyek arra törekedtek, hogy akarataikat és életmódjukat rákényszerítsék más nemzetekre.” Szeretném most megkérdezni az elnököt, mit mondana most, amikor szerintem ez az ország az Amerikai Egyesült Államok.

Azt tudom még elmondani, amit biztosan már mások is, hogy a háborúnak gazdasági okai vannak, mert milyen politikai és katonai okokkal indokolják, olyanokkal több más országot is meg lehetne támadni. Ha lesz - amit remélek, hogy nem, de tartok tőle, hogy mégis -, annak az iraki emberek lesznek a vesztesei, pedig ők már így is sokat szenvedtek. Az amerikaiaknak jobban törekedniük kellene a békés megegyezésre, nem használnak ki minden - politikai - lehetőséget.

S még annyit, hogy megint elsőként ugrottunk oda, de ez egy szerencsétlen lépés volt, mert nem kellene egy kis országnak a háború mellett „pattognia”, amivel ráadásul az ország nagy része nem ért egyet.

- Ahhoz nem értek.

Boros Lajos (V/10)

- Normális ember nem lehet háborúpárti.

- Van ilyen?

Tolnai Judit (25/b)

- Legyen béke! Élni akarok! Egyértelműen az amerikaiak a felelősök.

- Ha lesz harc, és menekülni kell, jól el tudnak bújni, de féltő, hogy a magas talpú cipőben nem

tudnak olyan gyorsan szaladni! Én a leopárdmintásra szavazok!

Parti Tamás (10/b)

- Lovas István pár hónapja azt mondta, hogy azért támogatja a háborút, mert hátha növekedne az Amerika-ellenesség ennek következtében. Szerintem idáig nem szabadna fajulnia a dolognak, az Amerika-ellenesség már így is nagy méreteket öltött a tiltakozó hullám eredményeként. Szaddamért nem tenném tűzbe a kezem, de ellenzem ártatlan emberek legyilkolását, földönfutóvá tételét.

- Szerintem az igazán nőies darabok nem a katonai divat jegyében készülnek.

SZILÁGYI SZILVIA

Móra Nyúz – a Móra Ferenc Kollégium lapja.

Megjelenik kéthavonta, 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Szerkesztette: Verbói Barbara

Tördelő és képszerkesztő: Tuska László (aki itt kér mindenért elnézést...)

Korrektor: Gaál Anna, Verbói Barbara.

A címlapon, a hátlapon, valamint a vers mellett levő képeket Bozsaky Dávid készítette.

Szerzők: Bácskai Zoltán, Benei Fédra, Bereczki Zsolt, Bokros Judit, Czár Dóra, Czeglédi Ádám, Danka Balázs, Erdélyi Ágnes, Égerházi László, Farkas Judit, Füleki Gábor, Gaál Anna, Hadik Márta, Illés András, Illés Zsuzsanna, Kajcsa Szilárd, Kaplár Katalin, Lutz Gábor, Molnár Edit, Ócsai Éva, Ónodi Barbara, Parti Tamás, Pintér Lajos, Simonka Lívია, Szilágyi Szilvia, Tolnai Judit, Verbói Barbara